

Sygn. akt II AKa 92/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska – Drązek

SA – Przemysław Filipkowski

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Michała Kucharczyka

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2021 r.

sprawy:

1) *M. J. (1)*

syna J. i C. z d. K.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 258§3 k.k., art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i in.

2) *T. P. (1)*

syna J. i A. z d. K.

urodz. (...) w Ł.

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i in.

3) *M. S. (1)*

syna J. i D. z d. B.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i in.

4) *B. R.*

córki S. i S. z d. W.

urodz. (...) w W.

oskarżonej z art. 258§1 k.k., art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i in.

5) *D. C. (1)*

syna J. i A. z d. K.,

urodz. (...) w M.

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i in.

6) *A. G.*

córki T. i A. z d. Ł.

urodz. (...) w P.

oskarżonej z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.

7) *K. P.*

syna B. i K. z d. M.

urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 286§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora (ad. 1 i 2) oraz oskarżyciela posiłkowego Bank (...) S.A. (ad. 1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2018 r. sygn. akt XII K 143/16

I. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. J. (1) w ten sposób, że:

1) *uchyla rozstrzygnięcia z punktów 56. i 57. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 58 wyroku;*

2) *przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:*

a) *czynu przypisanego w punkcie 1. wyroku ustala, że oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą w okresie od 1 grudnia 2010 r., zaś orzeczoną za ten czyn na podstawie art. 258§3 k.k. karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;*

b) *czynu przypisanego w punkcie 2. wyroku eliminuje ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;*

c) *czynu przypisanego w punkcie 4. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;*

d) *czynu przypisanego w punkcie 5. wyroku ustala, że został on popełniony w dniach 16 – 20 czerwca 2011 r., wartość kredytu jaki w wyniku przestępstwa usiłowano wyłudzić wynosiła 50.000*

zł, a nadto jako podstawę prawną skazania wskazuje art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z art. 65§1 k.k.

e) czynu przypisanego w punkcie 9. wyroku ustala, iż został on popełniony we wrześniu 2011 r., zaś wartość pożyczki jaką w wyniku przestępstwa usiłowano wyłudzić wynosiła nie mniej niż 51.900 zł;

f) czynu przypisanego w punkcie 16. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

g) czynu przypisanego w punkcie 19. wyroku ustala, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem była nie niższa niż 230. 753 zł;

h) czynu przypisanego w punkcie 20. wyroku na podstawie art. 14§1k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

i) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

j) czynu przypisanego w punkcie 42. wyroku ustala, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosiła 4890 zł;

k) czynu przypisanego w punkcie 44. wyroku w opisie czynu wskazuje, że podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu W. A. (1) potwierdzało osiąganie przez niego dochodu w wysokości 20.057,31 zł;

l) jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 32. wyroku obowiązku naprawienia szkody wskazuje art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.;

j) odnośnie zasądzzonego w punkcie 36. wyroku obowiązku naprawienia szkody wskazuje, iż na podstawie art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. M. J. (1) zobowiązany jest do naprawienia szkody na rzecz Banku (...) S.A.;

3) uchyla zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. J. (1) co do rozstrzygnięcia z punktu 6. wyroku (co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VI aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

4) utrzymuje zaskarżony wyrok w pozostałej części wobec oskarżonego M. J. (1);

5) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 5., 18., 22., 35., 42. oraz 44. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

6) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach od 7. do 14, 30., 33., 34. oraz 45 wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu

obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

7) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 2., 3., 17., od 23 do 25, 27, 28., 31., 38., 40., 41. oraz 43. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

8) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 15., 19., 29. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

9) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 1, 4., 16., 20., 21., 39. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 5), 6), 7), 8) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierza wobec oskarżonego M. J. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięćset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

10) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 13 lutego 2018 r.;

II. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego T. P. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcia z punktów 60. i 61. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 62. wyroku;

2) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 29. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

b) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

c) czynu przypisanego w punkcie 47. wyroku jako podstawę prawną skazania przyjmuje art. 284§2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i na tej podstawie wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) czynu przypisanego w punkcie 51. wyroku z jego opisu eliminuje ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania art. 65§1 k.k. i na podstawie art. 286§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy

pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

e) nałożonego na oskarżonego w punkcie 32. wyroku na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku częściowego naprawienia szkody przyjmuje przepisy obowiązujące w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. ;

3) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

4) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 8., 30., 33., 34., 47., 54. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

5) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 17., 31., 38., 40., 41., 49., 50., 52., 53. oraz 55. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

6) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 29., 39., 48., 51. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierza wobec oskarżonego T. P. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

III. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcia z punktów 66. i 67. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 68. wyroku;

2) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 19. wyroku ustala, iż kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem była nie niższa niż 230.753 zł, a na podstawie art. 294§1 k.k. i art. 33§2 k.k. za czyn ten wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

b) czynu przypisanego w punkcie 20. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

c) czynu przypisanego w punkcie 27. wyroku na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

d) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

e) czynu przypisanego w punkcie 65. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

3) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

4) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 18., 22. oraz 23. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

5) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 24. i 28. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

6) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 19., 20., 21., 27., 39., 63., 64., 65. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierza wobec oskarżonego M. S. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej B. R. w ten sposób, że:

a) w opisie czynu przypisanego w punkcie 44. wyroku wskazuje, iż podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu W. A. (1) potwierdzało osiągnięcie przez niego dochodu w wysokości 20057,31 zł;

b) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

V. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego D. C. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie z punktu 81. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 82. wyroku;

2) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 73. wyroku ustala, iż okres przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej był od 10 maja 2011 r. do dnia 8 czerwca 2011 r. oraz od dnia 3 sierpnia 2011 r. do dnia 1 czerwca 2012 r.;

b) czynu przypisanego w punkcie 75. wyroku eliminuje ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 65§1 k.k.;

c) czynu przypisanego w punkcie 76. wyroku eliminuje ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 65§1 k.k.;

d) czynu przypisanego w punkcie 78. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

- 3) *utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;*
- 4) *przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 40., 41. oraz 42. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;*
- 5) *przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 75., 76., 77 oraz 80. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu za te czyny jedną karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;*
- 6) *na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 73., 78., 79. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierza wobec oskarżonego D. C. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;*
- 7) *na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01.10.2015 r. do dnia 02.10.2015 r.;*

VI. *zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej A. G. w ten sposób, że:*

- 1) *uchyla rozstrzygnięcia z punktów 84. i 85. wyroku;*
- 2) *przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 80. wyroku na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierza oskarżonej karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;*
- 3) *utrzymuje wyrok w pozostałej części;*
- 4) *przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonej w punktach 40. oraz 55. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonej za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;*
- 5) *na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc karę jednostkową orzeczoną za czyn przypisany w punkcie 80. wyroku oraz karę orzeczoną w punkcie 4) niniejszego wyroku za ciąg przestępstw wymierza wobec oskarżonej A. G. karę łączną 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;*

6) na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. oraz art. 73§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 (trzech), oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

VII. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. P.;

VIII. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w tym opłatę sądową w kwocie 300 zł;

IX. zasądza od oskarżonych M. J. (1), T. P. (1), M. S. (1), B. R., A. G. oraz D. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania za I i II instancję w częściach na nich przypadających – w tym tytułem opłaty od: M. J. (1) kwotę 3600 zł, T. P. (1) kwotę 1600 zł, od M. S. (1) kwotę 1200 zł, B. R. kwotę 700 zł, D. C. (1) kwotę 700 zł, A. G. kwotę 1100 złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 92/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	IX	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r.,
sygn. akt XII K 143/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	1. Apelacja obrońcy oskarżonego M. J. (1)	
Lp.	Zarzut	

<p>I.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:</p> <p>a) przyjęciu, że oskarżony M. J. (1) kierował grupą przestępczą do której mieli należeć M. S. (1), T. P., N. J., D. C., B. R., W. A. (2), M. S. (2), J. M., M. J. (1) (...) – gdy tymczasem brak było zaistnienia struktury grupy przestępczej, która miałaby zajmować się opisanymi oszustwami;</p> <p>b) przyjęciu, że dochodziło do wyłudzenia leasingów, m.in. na samochody oraz wyłudzenia towarów, także przy użyciu nieprawdziwych dokumentów(...);</p> <p>c) przyjęciu, że żadna ze wskazanych na str. 2- 3 uzasadnienia wyroku firm faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej i nie zatrudniała wskazanych osób, nie realizowała zamierzeń gospodarczych (...);</p> <p>d) przyjęciu, że spółka (...) świadczyła drobne usługi, głównie transportowe, kurierskie, czy nawet remontowe nie prowadziła działalności jaka wynikała z dokumentów tej spółki;</p> <p>e) przyjęciu, że M. J. (1) z N. J. (2), działając wspólnie i w porozumieniu pobrali kredyty, których nie zamierzali spłacać, a inicjatorem pobrania tych kredytów był M. J. (1) oraz iżby on miał przygotowywać dokumenty potwierdzające zatrudnienie N. J. w prowadzonej przez niego spółce (...) oraz zawozić ją do banków, w których N. J. złożyła wnioski kredytowe (...);</p> <p>f) przyjęciu, że umowy kredytów i pożyczek z pkt II, III, V aktu</p>	<p># zasadny</p> <p>#częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
------------------	--	--

oskarżenia były zawarte bez zamiaru ich spłacenia (...);

g) przyjęciu, że osoby udające się do instytucji finansowych celem uzyskania kredytu lub pożyczki (np. P. S.) miały korzystać z przygotowanych uprzednio przez M. J. (1) zaświadczeń o zatrudnieniu oraz informacji o osiągniętych (...);

h) przyjęcie, że sytuacja, w której M. J. (1) zwrócił się o pożyczkę w wysokości 1 578 000 złotych na zakup domu oraz 300.000 złotych na jego remont, to sytuacja, w której nie towarzyszył mu zamiar wywiązania się z umowy pożyczki (...);

i) przyjęciu, że M. J. (1) przekazał G. F. przygotowane wcześniej przez M. S. (1) fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu (...) oraz jakoby w dalszej kolejności, zgodnie ze wskazówkami M. J. (1), G. F. udać się miał do właściwego oddziału ZUS, gdzie otrzymał zaświadczenie potwierdzające, iż został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego (...);

j) przyjęciu, iżby po otrzymaniu pieniędzy G. F. (...) z rzekomego wyłudzenia przekazał uzyskane środki M. J. (1), który zapłacił mu 1000 zł jako „odpłata” dla osoby tego „figuranta”;

k) przyjęciu, że M. J. (1) dokonał w celu oszustwa namówienia K. M. (1) do tego, aby w celu przestępczym założyć własną działalność gospodarczą zorientowaną na oszustwo i następnie doprowadził do zawarcia umowy o kredyt w wysokości 24.884,91 zł oraz 44.088,40 zł (...);

l) przyjęciu, że zaświadczenia, o których mowa przy zarzutach dotyczących B. R. (k. 17-18

uzasadnienia) otrzymała od M. J. (1) (...);

m) przyjęciu, że doszło do podrobienia przez M. J. (1) dokumentu, z którego wynikało, iż A. W. w spółce (...) pełnił funkcję kierownika ds. sprzedaży i jest zatrudniony od dnia 3 stycznia 2011 roku i zarabia 9500 zł brutto miesięcznie – w celu popełnienia przestępstwa (...);

n) przyjęciu, że M. J. (1) i T. P. (1) przygotowali poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu W. P. na stanowisku menagera w spółce (...) S.A. i osiągniętych przez niego zarobkach w wysokości 6685,77 zł miesięcznie celem użycia w ramach popełnianego przestępstwa (...);

o) przyjęciu, że M. J. (1) usiłował wyłudzić przyznanie kredytu hipotecznego w wysokości 950 tys. zł na zakup nieruchomości położonej w miejscowości K. (z przyjęciem, że M. J. (1) i M. S. (1) działali bez wiedzy i zgody właścicielki mieszkania D. S.) oraz dokonując oszustwa (...);

p) przyjęcie jakoby oskarżony M. J. (1) zaproponował M. S. swego rodzaju zarobek w zamian za pobieranie kredytów (...);

q) przyjęcie jakoby M. J. (1) przekazał podrobione przez siebie zaświadczenie o zatrudnieniu i aby zakupić na raty (bez zamiaru spłat) dwa telewizory marki Samsung, które po wyjściu zostały przekazane M. J. (1), który następnie je sprzedał (...);

r) przyjęcie, że M. J. (1) ponownie skontaktował się z M. S. (2) i namówił go do złożenia wniosku o kredyt w wysokości 28 tys. zł

w ramach popełnienia przestępstwa (...);

s) przyjęcie, że M. J. (1) z B. R. podrobili również zaświadczenie potwierdzające zatrudnienie w firmie (...) Spółka z o.o. W. A. (1) a to celem dołączenia do złożonego przez W. A. (1) w Banku (...) wniosku o kredyt (...);

t) przyjęcie, że M. J. (1) przekazał D. P. (1) uprzednio przygotowane przez M. S. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu w spółce (...) Sp. z o.o. na stanowisku celem złożenia w (...) S.A. wniosku o udzielenie kredytu (...);

u) przyjęcie, że M. J. (1) współdziałał z D. P. (1) gdy ten przy składaniu wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu na stanowisku kierowcy w spółce (...) Sp. z o.o. i osiągnięciu z tego dochodów w kwocie 5640 zł brutto miesięcznie poprzez wypełnienie uprzednio przez M. J. (1) zaświadczenia (...);

v) przyjęcie, że działanie M. J. (1) zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami wstawić miał określone w akcie oskarżenia pojazdy do wypożyczalni D. należącej do R. N. (1) w celach niezgodnych z prawem (...);

w) przyjęcie, że wraz z D. C. (1) oskarżony M. J. (1) z banku (...) usiłował wyłudzić kredyt (o którym mowa m.in. na k. 6228-6256, t. 32, k.6651-665)(...);

x) przyjęcie jakoby oskarżony M. J. (1) usiłował dokonać wyłudzenia kredytu w wysokości 81 tys. zł, który miała wziąć „na siebie” M. M. (1) (...);

y) przyjęciu, że w celu wyłudzenia wraz z N. J. (2) rzekomo oskarżony

M. J. usiłował doprowadzić do zawarcia umowy leasingu 10 samochodów marki K. (...);

z) przyjęcie, że M. J. (1) wspólnie z T. P. (1) usiłował dokonać oszustwa poprzez ubieganie się o zakup w drodze umowy leasingu 25 sztuk automatów do kawy (...) i wrzutników o łącznej wartości 228.700 zł(...);

aa) przyjęcie, że nabycie auta marki A. A. C. o wartości 107.700 zł, o którym mowa w akcie oskarżenia i wstawienie go do wypożyczalni D. w W. – gdy tymczasem nie było to działanie przestępcze lecz działanie obliczone na realny zysk gospodarczy;

bb) przyjęcie, że M. J. brał udział w wyłudzeniu leasingu samochodu B. (...), na który Bank udzielił pożyczki w kwocie 142.968 zł, która powinna zostać spłacona do dnia 20 września 2016 r. – gdy tymczasem skoro zabezpieczeniem umowy była m.in. umowa przewłaszczenia do nie ma mowy o zamiarze wyłudzenia pojazdu;

cc) przyjęciu, że N. J. (2) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. (1) w celu popełnienia czynu zabronionego zawarła z Bankiem (...) umowę leasingu operacyjnego na zakup samochodu marki S. (...) o wartości 65.853,66 zł, którego dostawcą miała być spółka jawna (...)§K S. – C. (...);

dd) przyjęcie, że M. J. (1) z T. P. (1) dokonał w zamiarze popełnienia przestępstwa zakupu w drodze sprzedaży leasingowej dwóch samochodów marki K. (V. i C.) o łącznej wartości 98.900 z i doprowadził do zawarcia umowy leasingowej z firmą (...) Sp. z o.o. ((...) i (...)), przedkładając

wypełniony uprzednio rzekomo przez M. J. (1) wniosek oraz dołączając deklaracje o osiągniętych w 2010 r. dochodach, z której wynikało, iż osiągnął on dochody na poziomie 910.622,48 zł (...);

ee) przyjęcie, że M. J. wspólnie z W. A. (3) zawarli umowę leasingu, dotyczącą samochodu osobowego marki N. (...) w zamiarze oszustwa (...);

ff) przyjęcie, że M. J. korzystając z oferty spółki (...), w której znajdował się pojazd marki C. (...) o wartości 85500 zł usiłował dokonać oszustwa (...);

gg) przyjęcie, że M. J. brał udział w usiłowaniu oszustwa na szkodę firmy (...) odnośnie (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...);

hh) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie dotyczącym umów na trzy pojazdy marki S. na łączną kwotę 166.050 zł (...);

ii) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie dot. umów leasingu między Bankiem (...) a M. K. (1), działającym w imieniu zarejestrowanej na jego nazwisko Sp. z o.o. (...) z siedzibą w Ł. (...);

jj) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie dot. leasingu samochodu marki A. (...), zaś 21 lutego 2012 r. – 3 pojazdów marki S. (...) i pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (...);

kk) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie wraz z M. S. (1) odnośnie próby uzyskania w imieniu (...) Sp. z o.o. w dniu 27 maja 2010 r. od (...) S.A. umowę nr (...) kredytu na zakup samochodu marki B. (...), którego wartość wynosiła 195.338,16 zł (...);

	<p>ll) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie wraz z M. S. (1) odnośnie uzyskania w dniu 2 listopada 2010 r., działający w imieniu (...) Sp. z o.o. od firmy (...) ze S., prowadzonej przez L. B. sprzętu komputerowego w postaci 180 komputerów, 150 zestawów, 4 urządzeń wielofunkcyjnych, 4 projektorów multimedialnych i 4 laptopów (...);</p> <p>mm) przyjęcie, że M. J. brał udział w oszustwie dot. sprzętu zamówionego od spółki (...) (w postaci wyposażenia warsztatu samochodowego) – który to zarzut oszustwa jest chybiony (...);</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. a) . Na podstawie całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, której działaniami kierował oskarżony M. J. (3).</p> <p>„W pojęciu "zorganizowania" tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej - choćby z niskim stopniem zorganizowania - to także trwałość, istniejące więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega zaś na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia</p>		

11 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa 271/19).

„W przypadku grupy przestępczej nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról, niż przy współsprawstwie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2013 r., II AKa 417/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2013 r., II KK 170/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa 196/19).

„Do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lipca 2017 r., I AKa 30/17, LEX nr 2369637).

„ W przypadku grup przestępczych, których przedmiotem działania jest szeroko rozumiana przestępczość gospodarcza zależności pomiędzy członkami grupy są zwykle odmienne niż w przypadku grup przestępczych dokonujących przestępstw czysto kryminalnych. Częstość bowiem powiązania pomiędzy członkami grupy nie opierają się na zasadzie hierarchicznego podporządkowania, subordynacji i systemie kar wewnątrz grupy, ale bazują na wspólnych zależnościach

ekonomicznych, zharmonizowaniu działań na poziomie logistycznym i dokumentacyjnym oraz uzależnieniu od osób, które jako kierujące grupą inicjują pewne wspólne działania i koordynują poszczególne czynności oraz ich efekty.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 lutego 2018 r., II AKa 491/17).

Wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że oskarżeni w niniejszej sprawie, w tym oskarżony M. J. (1) - taką zorganizowaną grupę przestępczą o jakiej mowa w art. 258 § 1 k.k. tworzyli, zaś jej celem było dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom, polegających na wyłudzeniu towarów i pieniędzy na szkodę różnych podmiotów gospodarczych – w tym przede wszystkim działalność grupy polegała głównie na „wyłudzeniu” kredytów, przedmiotów leasingu i towarów od różnych podmiotów gospodarczych.

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż podmioty gospodarcze prowadzone przez oskarżonych – m.in. przez oskarżonego M. J. (1) - tj. (...), (...), (...) AL. (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. w okresie objętym przypisanym czynem z art. 258§1 k.k. (po zmianach dokonanych przez Sąd Apelacyjny – o czym dalej) nie prowadziły faktycznej działalności gospodarczej, albo nawet gdy prowadziły działalność gospodarczą – to zgłoszone do ubezpieczenia społecznego osoby faktycznie nie świadczyły pracy w wymienionych podmiotach; w większości przypadków wymienione

firmy nie opłacały żadnych składek z tytułu zatrudnienia zgłoszonych pracowników.

Również w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów prawidłowe jest ustalenie Sądu meriti, że oskarżony M. J. (1) należał do grupy, a zatem wiedział o jej istnieniu i spełniał w jej strukturze kierowniczą rolę. Apelacja obrońcy oskarżonego i przedstawione w niej zrzuty obrazy prawa procesowego w zakresie dowolnej oceny dowodów, które stanowił podstawę powyższych ustaleń skutecznie nie zakwestionowała – w efekcie brak jest podstaw do podzielenia zarzutu o błędzie w ustaleniach faktycznych, który miałby być wynikiem powyższych uchybień. Niezbędnym stało się natomiast skorygowanie okresu w jakim czyn zarzucony oskarżonemu K. J. został popełniony.

Ad. b) Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy – prawidłowo Sąd meriti ustalił, że przypisane oskarżonemu czyny polegające na wyłudzeniu leasingów miały miejsce – skoro przy ubieganiu się o ich udzielenie sprawcy (w tym współdziałający z nimi oskarżony J.) posługiwali się podrobionymi, przerobionymi, nieprawdziwymi lub nierzetelnymi dokumentami i oświadczeniami mającymi znaczenie dla ich uzyskania. Okoliczności eksponowane przez skarżącego w zarzucie a dotyczące nieustalenia w niniejszej sprawie, czy umowy leasingu wypowiedziano, w którym momencie miał ziścić się zamiar niekontynuowania umów leasingu, czy wreszcie co stało się z przedmiotem leasingu lub towarem – nie mają w istocie znaczenia

dla ustaleń w zakresie zamiaru oszustwa.

Ad. c) i d) Nie znajduje akceptacji tego rodzaju retoryka, jak zawarta w zarzutach skarżącego obrońcy. Twierdzenia, iż „firmy te miały nie tylko potencjał gospodarczy, ale jak najbardziej realną zdolność do funkcjonowania w obrocie gospodarczym” czy że działalność Spółki (...) „była na szeroką skalę i świadczy o znormalizowanych założeniach działalności” - nie wnoszą w istocie żadnych treści, które przekładałyby się na wadliwość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie czynów przypisanych w wyroku.

Ad. e) Polemiczne jest zarzucanie przez obrońcę oskarżonego, iż dotknięte błędem są ustalenia Sądu meriti w zakresie „braku zamiaru spłacenia” umów kredytów i pożyczek objętych zarzutami z pkt II, III i V aktu oskarżenia. Zamiar sprawcy ustala się na podstawie całokształtu okoliczności podmiotowo – przedmiotowych a nie tylko na podstawie wyłącznie wyjaśnień samego oskarżonego. Jest to twierdzenie gołosłowne, jeśli zważy się dodatkowo, iż kredytodawcy zostali wprowadzeni w błąd co do sytuacji ekonomicznej podmiotów, które występowały o ich udzielenie;

Ad. f) prawidłowo Sąd meriti – bo w oparciu o całokształt materiału dowodowego – ustalił, że umowy kredytów i pożyczek z pkt II, III i V aktu oskarżenia (przypisane w pkt 2, 3 i 5 wyroku) były zawarte bez zamiaru spłacenia (vide uzasadnienie str. 4- 7, 126-124, 130-132) W świetle poczynionych ustaleń Sądu I instancji czyn z pkt 2 oskarżony popełnił przy

współdziałale N. J. (2). Biorąc pod uwagę, że miał on miejsce w dniu 21 października 2010 r. – zaś według ustaleń Sądu I instancji czasokresy udziału w zorganizowanej grupie przestępczej pozostałych oskarżonych wskazują, iż oprócz oskarżonego M. J. (1) (ustalenie Sądu I instancji: „w okresie od 21.10.2010 r.”), w zorganizowanej grupie przestępczej przypisano udział M. S. (1) (od 01.12.2010r.), T. P. (1) (od 05.08.2011 r.), B. R. (od 23.08.2011 r.), D. C. (1) (od 01.05.2011 r.) – nieprawidłowe jest przyjęcie, że czyn ten był popełniony „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, bowiem w świetle art. 258§1 k.k. zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby. Powyższe przekłada się na konieczność modyfikacji w zakresie czasokresu czynu przypisanego oskarżonemu M. J. (1) w pkt 1 wyroku – bowiem zgodnie z ustaleniami Sądu od daty 01.12.2010 r. wspólnie z oskarżonym M. J. (1) działała już nie tylko N. J. (2), ale także M. S. (1). W odniesieniu do czynu z pkt V (przypisanego w pkt 5 wyroku) kontrola odwoławcza doprowadziła do zmiany w zakresie daty popełnienia czynu oraz wartości kredytu jaki próbowano wyłudzić – bowiem wprost z ustaleń Sądu I instancji wynika, że działania podjęte w dniach 16-20 czerwca dotyczyły kredytu na kwotę 50.000 zł – a nie jak błędnie wskazano w czynie przypisanym kwoty 58.085,50 zł.

Ad. g) obrońca kwestionując korzystanie z przygotowanych uprzednio przez M. J. (1) zaświadczeń o zatrudnieniu oraz informacji o osiągniętych dochodach – pomija, że sam oskarżony wyjaśnił, iż co do zaświadczenia z dnia

14.06.2011r. z firmy (...)-R. dla P. S. „ja je wypisywałem i podpisałem jako S. R.” (vide k. 6760, t. 34)

Obrońca oskarżonego M. J. (1) kwestionując przy tym sprawstwo oskarżonego co do czynu przypisanego mu w punkcie 4 wyroku – w istocie nie przedstawił w tym zakresie żadnego zarzutu; dla porządku jedynie wskazać należy, że tak ustalenia Sądu, jak i dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów będących podstawą powyższych ustaleń jest prawidłowa; przede wszystkim dla ustaleń w sprawie niniejszej mają znaczenie zeznania świadka R. B., który nie jest zainteresowany tokiem postępowania, jak i załączona do akt sprawy dokumentacja bankowa wskazująca, że w dniu 28 marca 2011 r. został złożony wniosek w (...) S.A. o sfinansowanie zakupu w systemie leasingowym samochodu marki N. (...) za kwotę 75.000 zł, pod którym oskarżony podpisał się nazwiskiem N. J. (2); z kolei zeznania N. J. (2) przeczą temu, by składała ona podpisy pod złożoną w banku dokumentacją.

Ad. h) Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia co do czynu XLII przypisanego oskarżonemu w pkt 20 wyroku. (vide uzasadnienie str. 8-10, 56-60, 71-76). Dla prawidłowości ustaleń stanu faktycznego nie ma znaczenia akcentowana przez skarżącego argumentacja z wyjaśnień oskarżonego, iż chciał on w ten sposób zainicjować inwestycję, czy że kredyt o który ubiegał się byłby zabezpieczony hipotecznie. Oskarżony sam przyznał, że podrobił dokumenty potrzebne w banku do uzyskania kredytu – wprowadzając w błąd bank co

do swojej rzeczywistej sytuacji finansowej, co ważyło na decyzji o przyznaniu kredytu. Przywołany przy tym przez obrońcę wyrok, mający dowieść, że interes (...) Bank SA nie został naruszony, bo bank skutecznie zabezpieczył się przed negatywnymi skutkami przedmiotowej umowy – jest błędne przez skarżącego odczytywany. Po to, by interesy podmiotu doprowadzonego do rozporządzenia mieniem były chronione – przede wszystkim musi on przy podejmowaniu decyzji dysponować rzetelnymi dokumentami i wiedzą o faktycznej sytuacji finansowej podmiotu ubiegającego się o kredyt.

Ad. i) i j.) Stawiając zarzuty – obrońca nie podważył skutecznie oceny zeznań świadka G. F. poczynionej przez Sąd Okręgowy (vide uzasadnienie str. 72-75, 88-91). Ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy co do czynów XLIV i XLV przypisanych w punktach 22 i 23 wyroku są prawidłowe (vide uzasadnienie str. 11-12)

Ad. k) Skarżący obrońca nie wykazał, aby ocena wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), wyjaśnień złożonych przez K. M. (1), czy też innych dowodów składających się na czyny co do których sformułowany został zarzut odwoławczy była nieprawidłowa – w związku z tym twierdzeń obrońcy nie można ocenić inaczej niż polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Ad. l) Przyjęcie, że zaświadczenia o których mowa w zarzutach dotyczących oskarżonej B. R. otrzymała od M. J. (1) – wprost wynikają z treści jej wyjaśnień.

Ad. m) Ustalenia co do świadka okoliczności zdarzeń związanych z A. W. (2) poczynione przez Sąd

I instancji są prawidłowe – choć wymienionego nie mógł Sąd I instancji przesłuchać bowiem w dalszym ciągu jest on poszukiwany przez organa ścigania i przebywa on poza granicami kraju. Odnośnie czynu LXII przypisanego w punkcie 44 wyroku ustalenia Sądu okręgowego (vide strona 24 uzasadnienia) poczynione na podstawie całokształtu dowodów zgromadzonych w sprawie są prawidłowe – z tym tylko zastrzeżeniem, że z zaświadczenia potwierdzającego zatrudnienie A. W. (2) wynika, że osiąga on dochód w wysokości 20057,31 zł (vide k. 6659). Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy sam oskarżony wyjaśnił, że uzupełniał to zaświadczenie, choć go nie podpisywał (vide k. 6756-6761, t.34),

Ad. n) Skarżący obrońca nie wykazał, aby ocena wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), wyjaśnień złożonych przez T. P. (1), czy też innych dowodów składających się na czyny co do których sformułowany został zarzut odwoławczy (w tym zeznań świadka W. P.) była nieprawidłowa – w związku z tym twierdzeń obrońcy nie można ocenić inaczej niż polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji (vide uzasadnienie str. 95-95).

Ad. o) zarzut polemiczny i bezpośrednio łączący się z tym, które obrońca sformułował w pkt h)

Ad. p) Udział M. S. (4) w czynach przestępczych mających związek z działalnością przestępczą M. J. (1) – wynika wprost z jego depozycji. Prawidłowości ocen zeznań świadka M. S. (4) skarżący obrońca nie podważył skutecznie – stąd nieuprawnione

jest stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Ad. q) ustalenia Sądu I instancji co do czynu LX przypisanego w pkt 42 są generalnie prawidłowe (vide uzasadnienie k. 22-23). Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny doprowadziła jedynie do ustalenia, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosiła 4890 zł, a składał się na nią przyznany kredyt w kwocie 4390 zł oraz limit na karcie kredytowej w wysokości 500 zł. obrońca twierdząc, że w sprawie doszło do błędnych ustaleń – nie wykazał, by dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu I instancji zostały ocenione z obrazą art. 7 k.p.k.

Ad. r) Za brakiem podstaw do uznania skuteczności zarzutu świadczą zeznania świadka M. S. (4) – a ocen co do tego dowodu poczynionych przez Sąd I instancji skarżący obrońca nie podważył skutecznie – stąd nieuprawnione jest stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Ad. s) zarzut bezpośrednio powiązany z zarzutem z pkt m)

Ad t) i u) Za brakiem podstaw do uznania skuteczności zarzutu świadczą zeznania świadka D. P. (1) (vide uzasadnienie str. 97-98) – a ocen co do tego dowodu obrońca nie podważył skutecznie. Nieuprawnione jest zatem stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Ad. v) obrońca czyniąc zarzut pomija, że oskarżony nie ma przypisanych czynów w związku z nielegalnym wstawianiem samochodów do wypożyczalni R. N. (1) – ale czyny mu przypisane

dotyczą oszustw kredytowych oraz oszustw przy zawieraniu umów leasingowych na zakup samochodów.

Ad. w) odnośnie czynu LVIII przypisanego w pkt 40 wyroku (odnośnie tegoż właśnie zdarzenia dokumenty znajdują się na k. 6651-6653, jak to enigmatycznie wskazał w zarzucie obrońca oskarżonego) Sąd okręgowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych. Uzasadnienie wyroku przekonuje, że są one prawidłowe bowiem znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach (vide uzasadnienie str. 35-36). Obrońca przedstawiając własny i subiektywny punkt widzenia co do wniosków wyciągnięte przez Sąd okręgowy ze zgromadzonych dowodów nie przedstawił żadnych merytorycznych treści mogących wpłynąć na inną ich ocenę niż została poczyniona przez Sąd meriti.

Ad. x) odnośnie czynu LIX przypisanego oskarżonemu w pkt 41 wyroku ustalenia Sądu meriti są prawidłowe (vide uzasadnienie k. 36-37) Obrońca oskarżonego przemilcza, że współoskarżony D. C. (1) potwierdził udział oskarżonego M. J. (1) w zaciąganiu wymienionego kredytu przez M. M. (1) – bowiem to właśnie na „prośbę” M. J. (1) oskarżony D. C. (1) poręczył kredyt (vide wyjaśnienia k. 9039, 8066-8109). W tej sytuacji trudno przyjąć, by ustalenia Sądu I instancji poczynione zostały błędnie i jak twierdzi obrońca bez oparcia w dowodach ocenionych swobodnie.

Ad. y) Zarzut całkowicie nieuprawniony. Dotyczy on czynu VI – od popełnienia którego oskarżony M. J. (1) został uniewinniony (vide pkt 6 wyroku), co powoduje, że po

stronie obrońcy nie ma gravamen do jego zaskarżenia. Odnośnie tego czynu – ustalenia Sądu I instancji vide uzasadnienie: k. 38-39, k. 141.

Ad. z) odnośnie czynu L przypisanego oskarżonemu w pkt 29 wyroku kontrola odwoławcza nie wykazała, by ustalenia faktyczne były obarczone błędem. (vide uzasadnienie str. 39). Twierdzenie obrońcy, że ustalenia sądu meriti nie znajdują oparcia w dowodach – są nieuprawnione.

Ad. aa) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu LI przypisanego w punkcie 30 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 40-41) Obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z umową przewłaszczenia samochodu zawartą w związku z leasingiem – samochód nie mógł być bez zgody leasingodawcy przekazywany do użytkowania nikomu innemu. Tym samym wstawianie samochodu do wypożyczalni w celu „uzyskania realnego zysku gospodarczego” nie było dopuszczalne – bo takiej zgody leasingodawca nie udzielił.

Ad bb) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu LIII przypisanego w punkcie 33 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 41-42) Obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny. Argumentacja skarżącego, że skoro istniała umowa przewłaszczenia samochodu związana zawartą umową leasingu

– „to nie może być mowy o zamiarze wyłudzenia” świadczy o nie zrozumieniu płaszczyzny prawnej przedmiotowego zagadnienia.

Ad. cc) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu X przypisanego w punkcie 11 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 42) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. dd) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu LIV przypisanego w punkcie 34 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 43) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. ee) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XI przypisanego w punkcie 21 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 43-44) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. ff) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XIII przypisanego w punkcie 14 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 44) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. gg) oraz hh) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia

co do czynów VII, VIII i XII przypisanych w punktach 7, 8, 9 i 13 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 42, 45-48) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny. Kontrola odwoławcza wykazała, że nieprawidłowe jest ustalenie co do daty czynu przypisanego - zdarzenie to miało miejsce we wrześniu 2011r, zaś wartość pożyczki jaką w wyniku przestępstwa usiłowano wyłudzić wynosiła nie mniej niż 51.900 zł. – co wynika z cen oferowanych wówczas samochodów marki S. (...) w salonie (...) (wartość pojazdu 54508,94 zł netto pomniejszona o 5% wpłaty własnej, tj. 2715,45 zł).

Ad. ii) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu IX przypisanego w punkcie 10 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str.48) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. jj) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XIV przypisanego w punkcie 15 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 49) obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. kk) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XLIII przypisanego w punkcie 21 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 50) obrońca nie podważył prawidłowości oceny

dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Ad. ll) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XLI przypisanego w punkcie 19 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 51) Obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny. Kontrola odwoławcza wykazała, że nieprawidłowe jest ustalenie w wyroku co do kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem – bowiem w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie i poczynionych na ich podstawie ustaleń po wpłaceniu zaliczek pozostała do zapłaty należność wynikająca z wystawionych faktur wynosiła 230.000 zł. Z tych względów konieczna była zmiana opisu czynu przypisanego w wyroku.

Ad. mm) Wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenia co do czynu XV przypisanego w punkcie 16 wyroku nie budzą zastrzeżeń. (vide uzasadnienie str. 52) Obrońca nie podważył prawidłowości oceny dowodów będących podstawą powyższych ustaleń – w związku z czym zarzut obrońcy nie może być skuteczny.

Kończąc tą część rozważań godzi się przypomnieć skarżącemu obrońcy, że orzecznictwo sądowe podkreślało i podkreśla, iż apelacja sporządzona przez podmioty profesjonalne wymienione w art. 427 § 2 k.p.k. winna być skonstruowana w sposób przejrzysty, w szczególności aby jasno i precyzyjnie wskazywała oznaczenie granic skargi apelacyjnej

oraz podobnie – zawierała czytelnie i przejrzyste sformułowane zarzuty odwoławcze, nadto by środek odwoławczy zawierał uzasadnienie, to jest argumenty, uzasadniające zarzuty postawione orzeczeniu. Jest to potrzebne, by Sąd Odwoławczy mógł rozpoznać skargę bez dociekania, jaka była rzeczywista wola skarżącego. Skarga apelacyjna poprzez oznaczenie granic wyznacza przecież zasadniczy zakres rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (art. 433 § 1 k.p.k.). Granice środka odwoławczego określane są bowiem przez następujące elementy, tj.: kierunek środka odwoławczego – przez co rozumie się konieczność wskazania w skardze odwoławczej czy wniesiona ona jest na korzyść czy niekorzyść, a także zakres zaskarżenia – tj. wskazanie czy środek odwoławczy obejmuje całość czy część orzeczenia, nadto zarzuty odwoławcze – przez co z kolei rozumie się twierdzenia wskazujące na określone uchybienia prawne, którymi w ocenie skarżącego dotknięte jest rozstrzygnięcie.

To po stronie obrońcy leży obowiązek wykazania, dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem, jak też przedstawienia rzeczowej w tym przedmiocie argumentacji. Kwestionowanie ustaleń Sądu I instancji nie może ograniczać jedynie do bardzo ogólnych stwierdzeń.

„Istotą kontroli odwoławczej jest skonfrontowanie krytycznej ze swej istoty argumentacji strony skarżącej orzeczenie, z wywodami przedstawionymi przez sąd meriti w części motywacyjnej wyroku, zawierającej podstawy rozstrzygnięcia. Ta metoda w szczególności sprawdza się wówczas,

gdy podstawy apelacji odnoszą się do kwestii ze swej natury ocennych, do których z pewnością należy kwestia analizy materiału dowodowego i wniosków co do wiarygodności bądź znaczenia dla orzekania tak poszczególnych jego elementów, jak i ich całokształtu, postrzeganego jako spójna i logicznie powiązana całość.” (tak przykładowo: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 lipca 2017 r., II AKa 121/17).

Warto w tym miejscu odnotować, że konstrukcja zarzutów sformułowanych przez obrońcę jest wadliwa – skarżący nie pokusił się nawet o sprecyzowanie co do którego z czynów jest skierowany konkretny zarzut z pkt a) do mm). Są one przy tym o takim stopniu ogólności, że nawet prawidłowe odczytanie, którego czynu kolejny zarzut dotyczy nastęrcza poważne trudności (jaskrawym przykładem jest zarzut z pkt w), gdzie obrońca jako element identyfikujący zdarzenie wskazał umowę kredytową zawartą z Bankiem (...) „o której mowa na k. 6228-6256, t.32”).

Stawianie zarzutu odwoławczego opartego o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 2 bądź 3 k.p.k. **wymaga wskazania uchybienia oraz na czym ono polegało oraz wykazania wpływu na treść wyroku.** Tymczasem w niniejszej sprawie tego obrońca nie uczynił, stawiając zarówno zarzuty, jak i uzasadniając apelację w sposób wysoce abstrakcyjny i ogólnikowy, nieodnoszący się do realiów sprawy. Powoduje to przeniesienie na Sąd odwoławczy ciężaru poszukiwania uzasadnienia zarzutów odwoławczych, co wykracza poza ramy kontroli instancyjnej. Stanowczo zatem

<p>należy stwierdzić, że sposób sporządzenia apelacji jest wysoce nieprofesjonalny i powyższe nie mogło pozostać bez krytycznych uwag ze strony Sądu Apelacyjnego.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>II.</p>	<p>Zarzut dowolnej (zamiast swobodnej) oceny dowodów polegający na:</p> <p>a) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, iż nie działał on z zamiarem oszukania kogokolwiek – gdy tymczasem za wiarygodne należy ocenić jego wskazanie, że prowadził legalną działalność wraz z M. S. (1) i współdziałali z różnymi firmami na terenie całej Polski – w legalnych celach;</p> <p>b) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, iż nie przerabiał ani nie podrabiał żadnych dokumentów związanych z samochodami i umowami kredytu – gdy tymczasem należało te wyjaśnienia uznać za miarodajne;</p> <p>c) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, w których odniósł się on do czynu związanego z podpisaniem umów najmu pojazdów marki S. (...) – gdzie podał, że jeden z nich był użytkowany przez niego i N. J. (2) w związku z działalnością jej firmy (a nawet spłacali część rat, ale ponieważ Call Center N. było nierentowne, zaprzestali spłat. Samochód zwrócili. Drugi samochód był użytkowany przez T. P. (1), który mówił mu, że ten samochód komuś sprzedał, a ten ktoś miał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

kolizję. Nie pamiętał, ile mieli płacić za samochód, ani czy był w wypożyczalni (...) razem z T. P. (1). Podał, że chce spłacić ten samochód, który wziął z N., ale obecnie nie ma z nią kontaktu i nie wie, jak wygląda kwestia spłat – które to wyjaśnienia należy ocenić jako warte uwzględnienia.

d) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą odniósł się również do umów leasingowych zawieranych przez R. W. (a także podał, iż wspólnie załatwiali te umowy, ale samochody miały pójść na działalność gospodarczą W.. Jego rola polegała na znajdowaniu wypożyczalni, do której miał trafić samochód. Po spłaceniu leasingu pojazdy miały zostać u W.. Nadwyżkę pozostałą po spłacie raty leasingowej mieli dzielić się między siebie – gdy tymczasem te wyjaśnienia sprawiają, iż jasnym jest, że mamy do czynienia z działalnością gospodarczą, a nie szeregiem przestępstw;

e) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał odnośnie zarzutu związanego z usiłowaniem wyłudzenia kredytu w wysokości 1 878 000 zł z G. (...) Banku, że budynek miał być przeznaczony na prowadzenie przedszkola (gdzie podał on, iż to S. miał wziąć kredyt, a on miał go spłacać z zysków z działalności) – które to zeznania nie pozostają w sprzeczności z logiką prowadzenia działalności gospodarczej;

f) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał odnośnie zarzutu dotyczącego oszustwa na szkodę firmy (...)

ze S., iż wszelkie formalności załatwiał informatyk M. M. (2) i wyjaśnił, iż z tego interesu nie miał żadnych korzyści majątkowych (wobec zadłużeń u lichwiarzy) – przy czym jako logiczne uznać należy, iż możliwe było prowadzenie przez niego działalności gospodarczej tego rodzaju;

g) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, że T. P. (1) przekazał mu samochód marki P. żeby go zwrócić (przy czym ww. oskarżony dodatkowo wskazał, że brał udział w kilku inwestycjach, które miały sens gospodarczy, jednak dokumentacja była prowadzona nierzetelnie i nieterminowo. Przez co przysporzył sobie i innym ludziom wielu problem. Podkreślał, iż nie kierował grupą przestępczą z osobami z aktu oskarżenia. Zaprzeczył, by czerpał korzyści majątkowe z rzeczy wymienionych w akcie oskarżenia – które to wyjaśnienia są spójne, logiczne i oscylujące wokół prawideł prowadzenia postępowania;

h) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, że był wiceprezesem spółki o nazwie (...), która przynosiła dochód z legalnych interesów i faktycznie wykonywała działalność związaną z usługami kurierskimi. Podał, że wszystkie szkody, które powstały na skutek źle prowadzonej działalności chce naprawić zadośćuczynieniem – które to wyjaśnienia ocenić należy jako szczerze;

i) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał. W przypadku zarzutów związanych ze sprzętem warsztatowym

zadeklarował złożenie dokumentacji stwierdzając, iż nie działał w „złej wierze” – co nie powinno przez Sąd zostać pominięte;

j) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał odnośnie samochodu marki B. (...), że to samochód ten został wstawiony do wypożyczalni i był obsługiwany do momentu póki nie zabrała go policja. Do momentu kiedy go nie zatrzymała był to samochód obsługiwany i przynosił stały legalny dochód – co stanowiło nie przestępstwo, a prowadzenie działalności gospodarczej;

k) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał, że jeśli chodzi o zarzuty dotyczące S., to ta S. była używana tylko i wyłącznie przez N. J. (2) i jej pracowników a S. były T. P. (1) – pomimo spójności tych wyjaśnień z zasadami logiki i doświadczenia życiowego;

l) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał odnosząc się do spółki (...), iż w momencie kiedy ją zakupił spółka ta prowadziła działalność, zwłaszcza, iż miała koncesję na sprzedaż paliwa – które to wyjaśnienia powinny być jednak uznane za miarodajne albowiem w świetle pozostałych okoliczności sprawy ich całokształt wywołuje efekt taki, iż trudno mówić o niewiarygodności M. J.;

m) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), który zgodnie z prawdą podał co do samochodów K., iż były one wypożyczone S. H. prowadzącemu wypożyczalnię na P. o nazwie (...) i że były problemy z płatnościami, bo właściciel miał problemy z prawem,

	<p>ale firma leasingowa odzyskała dwa samochody – pomimo, że wyjaśnienia te są wiarygodne w świetle innych dowodów i postawy oskarżonego, któremu raczej można zarzucić nieudolne prowadzenie działalności gospodarczej;</p> <p>n) uznaniu za wiarygodne tych dowodów, które były niekorzystne dla oskarżonego M. J. (1) i przyjęcie za wiarygodne tych dowodów, które M. J. obciążały.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ponawiając krytyczne uwagi co do konstrukcji apelacji zamieszczone przy omawianiu wcześniejszego zarzutu apelacji - przypomnieć należy, że to po stronie skarżącego leży obowiązek wykazania jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w sferze ocen zgromadzonego materiału dowodowego.</p> <p>Okazał się on niezasadny, gdyż wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów, oznaczająca dokonywanie oceny uwzględniającej kryteria obiektywne (logikę, wiedzę, doświadczenie życiowe) - nie została naruszona.</p> <p>Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny wykazała, że ocena dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna nie wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie przekraczając granic wyznaczonych art. 7 k.p.k. Tym samym i ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zawarte w wyroku nie naruszają zasady</p>		

swobodnej oceny dowodów, bo dowody stanowiące podstawę o ich poczynienia zostały poddane wszechstronnej analizie.

Podkreślenia wymaga, że sformułowany przez obrońcę zarzut dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów - jest dominujący w apelacji i odnosi się przede wszystkim do odmowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Tymczasem Sąd meriti nie tylko przywołał treść wyjaśnień oskarżonego, ale poddał je konfrontacji z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, a następnie konstatując, iż są one niewiarygodne podał przyczyny powyższej oceny - czego wyrazem jest treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji (vide str. 56- 61, k. 70-76v).

Odnosząc się do wskazanych w zarzucie obrońcy oskarżonego okoliczności stwierdzić ponadto należy, że:

- wbrew treści wyjaśnień oskarżonego twierdzenia odnośnie braku istnienia po jego stronie zamiaru oszukania kogokolwiek – słusznie zostały ocenione przez Sąd meriti jako niezasługujące na wiarę i stanowiące realizację przyjętej przez niego linii obrony. Obrońca eksponuje w swoim wywodzie, że oskarżony w sposób spójny, logiczny i konsekwentny twierdził w toku całego postępowania, iż jego intencją było uzyskiwanie zysków w ramach legalnie prowadzonej działalności – a nie chęć oszukania kogokolwiek. Tymczasem dla oceny zamiaru nie jest wystarczające

ograniczenie się do przyjęcia samych twierdzeń oskarżonego. Przy rekonstrukcji strony podmiotowej czynu zabronionego zachodzi konieczność kompleksowej analizy całokształtu zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności badanego stanu faktycznego poprzez pryzmat wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów. W realiach niniejszej sprawy obrońca nie wykazał, by ustalenia w zakresie zamiaru oskarżonego zapadły z obrazą art. 7 k.p.k. Odwoływanie się przez obrońcę do legalnie prowadzonej działalności przez oskarżonego – jest o tyle nieskuteczne dla realizacji przyjętej przez niego tezy (tj. że świadczyć powyższe ma o pobudkach i intencjach oskarżonego) - skoro ta działalność miała w istocie charakter jedynie pozorny (vide ustalenia Sądu I instancji strony 1- 3 uzasadnienia). Firmy powiązane z oskarżonym K. J. faktycznie nie prowadziły działalności gospodarczej i nie zatrudniały wskazanych osób, mimo dokonania zgłoszenia do ubezpieczenia. Pieczętkami tych firm dysponował M. J. (1) i wykorzystywał je do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach. Obrońca w swoim wywodzie pomija, że sam oskarżony przyznał także, iż sam podrabiał dokumenty potrzebne do uzyskania kredytu z G. (...) Bank, że wypełniał i podpisywał zaświadczenia o zatrudnieniu osób, których danymi dysponował, a które

<p>faktycznie nie były zatrudnione (vide k. 6756-6762, t. 34).</p> <ul style="list-style-type: none"> • wbrew argumentacji obrońcy o fakcie podrobienia dokumentów związanych z „samochodami i umowami kredytu” świadczą tak zgromadzone w sprawie dokumenty, jak i okoliczności wynikające z wyjaśnień oskarżonych – w tym częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego M. J. (1), jak i wyniki oględzin jego komputera • wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżony z popełniania przestępstw osiągał korzyści majątkowe uczynił sobie z ich popełniania stałe źródło dochodu – co prawidłowo w oparciu o przeprowadzone dowody ustalił Sąd okręgowy, a czego skutecznie nie zakwestionował skarżący obrońca. 		
Lp.	Zarzut	
<p>III.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj.:</p> <p>a) art. 258§1 k.k. poprzez uznanie, że w sprawie istotnie doszło do popełnienia tego przestępstwa i uznanie, że wzajemna relacja współoskarżonych stanowiła zorganizowaną grupę przestępczą – gdy tymczasem grupa taka jest ugrupowaniem co najmniej trzech osób, mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstw, która charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról i ustalonym kierownictwem – w sprawie niniejszej zaś brak było udowodnienia tego rodzaju</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>powiązania. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż działania objęte zarzutami aktu oskarżenia w stosunku do M. J. (1), M. S. (1), T. P. (1), D. C. (1) i B. R. nie były dokonywane w ramach takiej właśnie struktury, a już na pewno nie była to struktura na czele której stał M. J. (4). W ramach grupy nie istniał stosowny podział ról;</p> <p>b) art. 286§1 k.k. poprzez uznanie, iż doszło do jego popełnienia pomimo tego, że nie dowiedziono każdej z jego przesłanek dotyczącej jego popełnienia: wprowadzenia innej osoby w błąd, wyzyskania błędu, wyzyskania innej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania celem uzyskania korzyści majątkowej – tymczasem nie dowiedziono iżby oskarżeni w sposób oszukańczy, przy pomocy preparowanych dokumentów, wprowadzali banki, czy leasingodawców w błąd co do faktycznej sytuacji majątkowej wnioskujących o kredyt; w istocie bowiem zgodnie z deklaracjami T. P. czy M. J. była wola rozliczenia się z kredytów czy rat leasingowych. Wprowadzenie w błąd dotyczyło także tego kto faktycznie; zwłaszcza zwrócić uwagę, że przy leasingach, wynajmowaniu aut oskarżeni uiszczali opłaty wstępne, co świadczyło o braku zamiaru oszustwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego może być podniesiony wówczas, gdy co do danego uchybienia skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych</p>		

– a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi.

„Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę.” (vide przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2020 r., I KK 29/19).

We wniesionej apelacji skarżący obrońca kwestionował prawidłowość ocen i ustaleń faktycznych przypisanych oskarżonemu czynów z art. 258§1 k.k. i art. 286§1 k.k. – co powoduje, że apelacja jest wewnętrznie sprzeczna.

Lp.	Zarzut	
IV.	Rażąca surowość kary polegająca na wymierzeniu M. J. kary nieadekwatnej do czynów przypisanych M. J. – i to zarówno co do kar jednostkowych, jak i kary łącznej – albowiem kary te jawią się jako rażąco dysproporcjonalne względem realnej szkody wyrządzonej przestępstwem.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut polemiczny.		

<p>Sąd okręgowy ustalając wymiar kar jednostkowych i kary łącznej w sposób właściwy zastosował dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k.</p> <p>Z uwagi jednak na dokonanie zmian wyroku w zakresie odnoszącym się do oskarżonego M. J. (1) dalsze kwestie zostaną omówione w punkcie uzasadnienia tego dotyczącym</p>		
	Wniosek	
<p>1. o uniewinnienie w całości oskarżonego M. J. (1) od wszystkich zarzucanych mu czynów;</p> <p>2. uchylenie rozstrzygnięcia co do kary łącznej</p> <p>3. nieobciążanie oskarżonego M. J. (1) obowiązkiem naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych i nieobciążanie go kosztami postępowania</p> <p>ewentualnie</p> <p>4. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) - brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego oraz nieobciążania oskarżonego M. J. (1) obowiązkiem naprawienia szkody na rzecz</p>		

<p>pokrzywdzonych, a także zwolnienia go od kosztów postępowania.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec braku zaistnienia przyczyn z 437 § 2 k.p.k.</p>		
	<p>2. Apelacja obrońcy oskarżonego T. P. (1)</p>	
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>I.</p>	<p>Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonych, w tym w szczególności T. P. (1) i zeznań świadków: J. Ż., J. S. (1), G. K., P. J., D. W. (1), S. H., A. R., R. N. (2), R. N. (1), M. M. (3), D. P. (2), M. F., E. R., M. S. (4) oraz M. T. co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego co do czynów objętych wyrokiem, a zaskarżonych niniejszą apelacją, podczas gdy T. P. (1) nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wyłudzenie towarów oraz pieniędzy na szkodę różnych podmiotów, a prowadził działalność gospodarczą na różnych polach, w ramach której zaciągane przez niego zobowiązania finansowe miały prowadzić do jej rozwoju;</p> <p>2) art. 424§2 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd – w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – motywów zapadłych jednostkowych rozstrzygnięć w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu T. P. (1) tak za poszczególne czyny, jak i kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	łącznie, a także przez brak omówienia rozstrzygnięcia co do orzeczenia częściowego solidarnego obowiązku naprawienia szkody przez ww. oskarżonego.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. 1) Przedmiotowy zarzut nie jest uzasadniony, bowiem sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też: wyr. SN z 01.03.2007 r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559). Analiza sposobu procedowania Sądu meriti, a także lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby przeprowadzone postępowanie było dotknięte wadami, a w szczególności nastąpiło z naruszeniem przepisów art. 7 k.p.k. Dysponując kompletnym materiałem dowodowym Sąd I instancji dokonał jego analizy oraz oceny, którym nie sposób zarzucić dowolności, niekonsekwencji, czy też braku logiki a zarazem sprzeczności z dyspozycją art. 7 k.p.k. Sposób rozumowania Sądu a quo w pełni bowiem odpowiada zasadom logicznego myślenia, odpowiadając zarazem wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego – i w efekcie Sąd orzekający w sprawie na podstawie prawidłowo zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych	

odnośnie tak udziału oskarżonego T. P. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, a także dopuścił się czynów przypisanych w wyroku. Sposób redakcji zarzutu – zwalnia od jego dalszej analizy na tym etapie i szczegółowego odniesienia się do tak ogólnie zarysowanego przez skarżącego uchybienia. W treści zarzutu nie przekazuje obrońca żadnych argumentów, które mogły przekonać do zasadności jego tezy, że Sąd a quo błędnie ocenił depozycje oskarżonego, czy wymienionych świadków. Niemniej w dalszej części uzasadnienia – Sąd Apelacyjny zajmie stanowisko odnośnie poszczególnych dowodów składających się na ustalenia stanu faktycznego i przyczyn z jakich doszło do niewielkich w istocie zmian dotyczących wyroku zapadłego wobec T. P. (1).

Ad 2) wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego sporządzone w sprawie uzasadnienie – mimo, że w zakresie odnoszącym się do zapadłych kar jednostkowych, jak i kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego T. P. (1) jest skondensowane – spełnia warunki wymagane przez aktualne brzmienie art. 424 k.p.k., bowiem w sposób zwięzły, przejrzysty i bez wewnętrznych sprzeczności przedstawia motywy rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Lp.	Zarzut	
II.	<p>Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść wyroku, przez:</p> <p>1) pominięcie okoliczności – w zakresie zarzucanych i przypisanych zaskarżonym orzeczeniem czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

T. P. przez Sąd Okręgowy – i uznanie, że w tej sprawie nie mamy do czynienia z organizowaniem się grupy przed popełnieniem planowanych przestępstw, co przy braku takiego ustalenia prowadzi do wniosku, że oskarżeni, w tym T. P. (1), nie wypełnili znamion czynów z art. 258§1 k.k. i art. 65§1 k.k.

2) pominięcie okoliczności– w zakresie zarzucanych i przypisanych zaskarżonym orzeczeniem czynów T. P. przez Sąd Okręgowy – wynikających z wyjaśnień wszystkich oskarżonych, w tym T. P. (1) co do tego, że ww. prowadził działalność gospodarczą w ramach której zatrudniał pracowników i zaciągał zobowiązania, leasingował samochody, które następnie wynajmował za ustaloną w skali miesiąca opłatę, zawierał umowy o współpracy, które to zdarzenia przeczą istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej o zorganizowanych strukturach i odpowiednim podziale ról, co prowadzi do wniosku, że T. P. (1) nie wypełnił znamion z art. 258§1 k.k. i art. 65§1 k.k. (punkt XVII wyroku);

3) dowolne ustalenie, że oskarżony T. P. (1) dokonał wszystkich czynów zarzucanych i przypisanych mu wyrokiem w warunkach, o których mowa w art. 65§1 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, w szczególności J. Ż., J. S. (1), G. K., P. J., D. W. (1), S. H., A. R., R. N. (2), R. N. (1), M. M. (3), D. P. (2), M. F., E. R., M. S. (4) oraz M. T., prowadzi do , iż ww. oskarżony nie wypełnił znamion czynu z art. 65§1 k.k.;

4) dowolne ustalenie – w stosunku do zarzutu z pkt XXII wyroku – że T. P. (1) trzykrotnie dokonał wpłat na poczet spłaty długu kwoty w łącznej

kwocie 990,44 zł celem pozorowania spłaty zobowiązania, podczas gdy był to urzeczywistniony zamiar spłaty zaciągniętego osobistego zobowiązania tego oskarżonego w (...) Bank (...) S.A., który to zamiar istniał już w dniu zaciągnięcia kredytu, co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że oskarżony ten wypełnił znamiona czynu z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

5) dowolne ustalenie – w stosunku do zarzutu z pkt XXII wyroku – i uznanie, że T. P. (1) popełnił go w ramach zorganizowanej grupy, podczas gdy z okoliczności ujawnionych w toku postępowania wynika, że był to kredyt ww. oskarżonego, który spłacał samodzielnie;

6) dowolne ustalenie, że działania oskarżonych przyczyniły się do upadku firm, takich jak FOTA, podczas gdy z zeznań P. W. wynika, że upadek spowodowany był zmianami gospodarczymi i cenami na rynku sprzętu komputerowego, rosnącą konkurencyjnością innych firm z branży komputerowej;

7) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego T. P. (1) i zeznań J. Ż. – w zakresie czynu z pkt XVII wyroku – że ww. oskarżony działający w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej nie brał w tym zdarzeniu udziału, a kredyt pobrała w całości J. Ż. co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że T. P. (1) wypełnił znamiona czynu z art. 65§1 k.k., a dodatkowo nie zostało wykazane, że ww. oskarżony obejmował swą świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby/podmiotu oraz to,

iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

8) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień T. P. (1) i zeznań G. K. – w zakresie czynu z pkt XIX wyroku – że ww. oskarżony popełnił ten czyn w ramach zorganizowanej grup, podczas gdy z okoliczności ujawnionych w toku postępowania wynika, iż żaden inny współoskarżony działający w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej nie brał w tym zdarzeniu udziału, a kredyt pobrał w całości G. K. co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że T. P. (1) wypełnił znamiona czynu z art. 65§1 k.k. a dodatkowo nie zostało wykazane, że ww. oskarżony obejmował swą świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby/podmiotu oraz to, iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

9) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień T. P. (1) i zeznań D. W. (2) – w zakresie czynu z pkt XXIV wyroku – że ww. oskarżony popełnił ten czyn w ramach zorganizowanej grup, podczas gdy z okoliczności ujawnionych w toku postępowania wynika, iż żaden inny współoskarżony działający w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej nie brał w tym zdarzeniu udziału, a kredyt usiłował zaciągnąć w całości D. W. (2), co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że T. P. (1) wypełnił znamiona czynu z art. 65§1 k.k. a dodatkowo nie zostało wykazane, że ww. oskarżony obejmował swą świadomością i zamiarem bezpośrednim

kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby/podmiotu oraz to, iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

10) dowolne ustalenie czasokresu działania T. P. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej – w stosunku do zarzutu z pkt XVII wyroku – rozpoczynającego się od daty 5 sierpnia 2011 r., podczas gdy w tym dniu T. P. zaciągnął kredyt na rzecz prowadzonej działalności gospodarczej i samodzielnie go spłacał, a żaden inny współoskarżony zaliczony do zorganizowanej grupy przestępczej nie brał w tym zdarzeniu udziału;

11) dowolne ustalenie w świetle wyjaśnień T. P. (1), M. J. (1) oraz zeznań M. B. – w ramach czynu z pkt L wyroku – skutkujące uznaniem, że oskarżony T. P. (1) wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., podczas gdy działanie polegające na skierowaniu prośby o przesłanie propozycji na leasing określonego towaru, a potem odstąpienie od tego pomysłu i nie przekazanie firmie leasingowej żadnych dokumentów mających na celu usiłowanie zawarcia kontraktu stanowi niekaralne przygotowanie;

12) dowolne ustalenie – w ramach czynów: LI, LIII, LIV, XX, VIII, XII wyroku – i uznanie, że przekazanie przez T. P. (1) samochodów, których posiadanie i możliwość ich użytkowania nabył ww. w oparciu o umowy leasingu w dalszy najem – mimo odmiennych postanowień umowy cywilnej – ma potwierdzić istnienie zamiaru po stronie tego oskarżonego już w momencie zawierania tych

kontraktów, co do braku spłaty tych zobowiązań, podczas gdy jak wynika z zeznań chociażby R. N. (2) taka praktyka jest znana leasingodawcom i milcząco akceptowana, a zatem nie zostało wykazane, że ww. oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby/podmiotu oraz to, iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co skutkuje błędnym przypisaniem oskarżonemu wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

13) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień T. P. (1) – w zakresie czynu z pkt LIII wyroku – i uznanie, że ww. oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., podczas gdy spłacał zobowiązanie z umowy leasingu za pośrednictwem innych osób, a zatem nie miał zamiaru dokonania tego czynu już w dniu zawarcia ww. zobowiązania, co skutkuje niewykazaniem, że ww. oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby/podmiotu oraz to, iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

14) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień T. P. (1) – w zakresie czynów z pkt LIX, XXIII, XXII, LVII, LVI, XXVII, LII, XXV, i LXV wyroku – i błędne ustalenie, że ww. oskarżony przygotowywał zaświadczenia o zatrudnieniu, podczas gdy ww. tylko podpisywał dokumenty in blanco nie mając wiedzy i świadomości w jakim

	<p>zakresie zostaną one wykorzystane, a także brak dokonania ustaleń w zakresie tego czy rzeczywiście w stosunku do każdego z ww. czynów zaświadczenia pochodzące od T. P. miały znaczenie dla zawarcia umów, co powoduje, iż ww. nie popełnił swoim działaniem znamion zarzucanych i przypisanych mu powyżej czynów;</p> <p>15) pominięcie okoliczności wynikających z wyjaśnień T. P. (1), M. J. (1) i zeznań T. S. – w zakresie czynu z pkt XXVI wyroku – co do tego, że ww. oskarżony nie obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia w błąd innej osoby oraz tego, iż doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co skutkuje, że swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty sformułowane w apelacji skarżącego obrońcy są w znaczącej większości niezasadne.</p> <p>Ad. 1) – odnośnie okoliczności, które słusznie doprowadziły Sąd meriti do ustalenia, że oskarżony T. P. (1) oraz pozostali ustaleniu sprawy czynów przypisanych w wyroku dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w części dot. odpowiedzi na zarzuty sformułowane w sprawie przez obrońcę oskarżonego M. J. (1). Zwalnia powyższe z obowiązku ponownego jego przytoczenia, bo argumentacja obrońcy oskarżonego T. P. (1) niczego nowego</p>		

w tej kwestii nie wnosi. Naiwnością byłoby podzielenie narracji obrońcy, że oskarżony T. P. (1) „pomagając koledze M. J. (1) nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa”, a dokumenty w zasadzie podpisywał „in blanco” – tej tezie przeczą jednoznaczne wnioski jakie wypływają ze wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Powtórzyć należy za Sądem I instancji, że rola oskarżonego w grupie przestępczej nie była marginalna, był on określany „księgowym”. Potwierdza powyższe dodatkowo chociażby fakt odnalezienia na posesji wynajmowanej przez w/wym. teczki z pełnomocnictwami dla oskarżonego oraz dokumentami dotyczącymi innych osób związanych z działalnością przestępczą grupy.

Ad.2) – akcentowany silnie przez skarżącego obrońcę fakt, iż oskarżony T. P. (1) prowadził legalną działalność gospodarczą – nie wyklucza popełnienia w ramach zorganizowanej grupy przestępczej przestępstw przypisanych mu w wyroku. Sąd okręgowy poddał analizie wyjaśnienia oskarżonego T. P. (1) w zestawieniu z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie – tak osobowym, jak i zabezpieczonymi w sprawie dokumentami (vide str. 60-61 oraz k. 76) i słusznie ocenił, że jego wyjaśnienia nie mają waloru wiarygodności.

Ad. 3) wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy, że Sąd meriti nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, że czyny których dopuścił się oskarżony i zostały mu przypisane w wyroku zostały popełnione w warunkach art. 65§1 k.k. Znamię stałego źródła dochodu

wynikające z normy art. 65§1 k.k. zrealizowane wszak jest zarówno w sytuacji, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu, co oznacza pewną trwałość oraz ciągłość osiąganego dochodu. Ustalone w niniejszej sprawie fakty wykazały, że oskarżony dopuszczał się przestępstw mu przypisanych wielokrotnie i regularnością. Negując wypełnienie znamion art. 65§1 k.k. – obrońca nie podważył skutecznie ani nieprawidłowości ustaleń Sądu meriti co do popełnienia przypisanych mu czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ani uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu;

Ad. 4) i 5) odnośnie czynu XXII przypisanego w punkcie 51 wyroku - kontrola odwoławcza wykazała, że poczynione ustalenia sądu I instancji wskazują udział w zaciągnięciu kredytu w dniu 26 listopada 2011 r. w (...) Bank (...) osobiście i na własny użytek (vide str. 29 uzasadnienia). W tej sytuacji niezbędnym było wyeliminowanie ustalenia, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, co błędnie zostało przypisane w wyroku. Niemniej brak jest podstaw do uznania, że rację ma kontestujący przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 286§1 k.k. – bowiem w pełni uprawnione w sprawie jest ustalenie, iż trzykrotna wpłata przez oskarżonego rat w kwotach po 600 zł, 200 zł oraz 190,44 złotych (vide k. 9300a) pozorowała jedynie chęć wywiązania się przez oskarżonego z warunków umowy. Czyn ten (mimo, że popełniony przez oskarżonego indywidualnie) wpisywał się w mechanizm innych

oszustw kredytowych popełnionych przez oskarżonego w okresie jego przynależności do grupy przestępczej.

Ad. 6) odnośnie czynu XXV przypisanego w punkcie 54 wyroku – okoliczność czy działalność oskarżonego przyczyniła się do upadku firmy (...) jest irrelevantna dla znamion czynu przypisanego w wyroku, a zatem nie może być mowy, by wyrok sądu I instancji był obarczony błędem w ustaleniach faktycznych. Jedynie na marginesie stwierdzić należy, iż uwzględniając łączną wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalonego co do czynów z art. 286§1 k.k. popełnionych na szkodę Firmy (...) przez zorganizowaną grupę przestępczą, w której strukturach działał oskarżony – trudno nie dostrzec, że wystawione przez firmę (...) faktury za pobrany sprzęt i nigdy nie opłacone nie stanowiły realnego obciążenia dla jej działalności (vide uzasadnienie str. 52-55).

Ad. 7) odnośnie czynu XVIII przypisanego w punkcie 49 wyroku – ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (vide uzasadnienie str. 12-13). Oskarżony T. P. (1) potwierdził fakt wystawienia J. Ż. zaświadczenia o zatrudnieniu (vide k. 5356, t.60). Zgodnie z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji co do struktury grupy – to oskarżony T. P. (1) działający w jej strukturach seryjnie wręcz przygotowywał zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach dla osób, które w rzeczywistości nie były zatrudnione w firmie (...). obrońca oskarżonego akcentując, że oskarżony działał sam – pomija w swej narracji okoliczności

wynikające z zeznań świadka J. S. (k. 5988b-5988d., t. 69) – a z nich wszak jednoznacznie wynika w jaki sposób doszło do nawiązania przez J. Ż. kontaktu do osób zajmujących się działalnością przestępczą, a w efekcie właśnie do oskarżonego T. P. (1). Wręcz naiwne jest argumentowanie przez skarżącego obrońcę, że oskarżony nie wiedział w jakim celu wystawiane jest przez niego przedmiotowe zaświadczenie, przez co nie wykazane zostało w oparciu o zgromadzone dowody, że jego wykorzystanie wypełni znamiona oszustwa wobec podmiotu, w którym zostanie ono złożone. Ocena zeznań świadka J. Ż. nie nasuwa zastrzeżeń co do jej prawidłowości (vide k. 93 uzasadnienia).

Ad. 8) odnośnie czynu XIX przypisanego w punkcie 50 wyroku - ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (vide uzasadnienie str. 12-13). Ocena zeznań świadka G. K. nie nasuwa zastrzeżeń co do jej prawidłowości (vide k. 92- 93 uzasadnienia). W zasadzie analogiczna sytuacja jak w przypadku zarzutu omówionego powyżej. Argumenty obrońcy nie mogą być cenione inaczej niż próba przedstawienia alternatywnej wersji, która w założeniu będzie korzystniejsza dla oskarżonego.

Ad. 9) odnośnie czynu XXIV przypisanego w punkcie 53 wyroku - ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (vide uzasadnienie str. 34-35). Ocena zeznań świadka D. K. nie nasuwa zastrzeżeń co do jej prawidłowości (vide k. 91- 93 uzasadnienia). Z uwagi na analogiczną sytuację, jak w

przypadkach zarzutów omówionych powyżej argumenty obrońcy nie mogą być cenione inaczej niż próba przedstawienia alternatywnej wersji, która w założeniu będzie korzystniejsza dla oskarżonego.

Ad. 10) odnośnie czynu XVII przypisanego w punkcie 48 wyroku - ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (vide uzasadnienie str. 1-4, 86-120). Sąd okręgowy w sposób staranny oceniając tak wyjaśnienia wszystkich oskarżonych, jak i inne dowody osobowe – w szczególności zeznania świadka M. S. (4) prawidłowo skonstatował, że wbrew wyjaśnieniom oskarżonych zdawali sobie sprawę z łączących ich powiązań. Mózgiem wszystkich operacji niewątpliwie był M. J. (1) – niemniej pozycja oskarżonego T. P. (1) w strukturze grupy przestępczej bynajmniej nie była podrzędna. Argumenty obrońcy nie mogą być cenione inaczej niż próba przedstawienia alternatywnej wersji, która w założeniu będzie korzystniejsza dla oskarżonego. Czasokres przypisanego oskarżonemu czynu z art. 258§1 k.k. nie wyznacza bynajmniej zaciągnięty w dniu 5 sierpnia 2011 r. kredyt przez oskarżonego T. P. (1) na rzecz prowadzonej działalności gospodarczej – ale m.in. czyn przypisany w pkt 49 wyroku, który wskazuje na rozpoczęcie wystawiania przez oskarżonego fikcyjnych zaświadczeń o zatrudnieniu.

Ad. 11) odnośnie czynu L przypisanego w punkcie 29 wyroku - ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody

(vide uzasadnienie str. 39-40).
Wbrew argumentacji obrońcy oskarżonego nie można inaczej ocenić działania oskarżonego jak usiłowania popełnienia czynu z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., bowiem złożenie dokumentów wymaganych przez bank do zawarcia umowy o leasing 25 sztuk automatów do kawy (...) z deklaracjami podatkowymi, które nie odzwierciedlały rzeczywiście uzyskiwanych przez niego dochodów – nie służyło niczemu innemu jak uzyskaniu owego leasingu. Oskarżony nie dlatego nie uzyskał od banku kwot o które występował – że jego działanie zakończyło się na etapie przygotowania, jak twierdzi obrońca, ale dlatego, że pracownicy banku zaczęli weryfikować złożone dokumenty i zwrócili się o jej uzupełnienie.

Ad. 12) obrońca kwestionując sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z punktu XX pomija całkowicie, że zawierając w dniu 30 września 2011 r. (punkt 8 wyroku) umowę leasingu samochodu marki S. nr rej. (...) F oskarżony od samego początku nie realizował warunków tejże umowy – nie uiszczał opłat; w dniu 18.01.2012 r. samochód wynajęty przez oskarżonego przekroczył terytorium RP (vide §3 pkt 2 umowy z k. 802-805); ustalenia Sądu meriti w tym zakresie (vide k. 45-47) są prawidłowe, bo znajdują oparcie we wskazanych dowodach. Wyciągnięte na tej podstawie wnioski Sądu co do zamiaru oskarżonego są prawidłowe – jeśli zważy się nie tylko treść jego wyjaśnień, w których starał się stworzyć taką wersję, która będzie skutkować umniejszeniem jego odpowiedzialności karnej. Zdarzenia kwestionowane przez

obrońcę wpisują się w całość działalności przestępczej oskarżonego – a ta w świetle przeprowadzonych dowodów sytuuje go nie jak bezwolnego wykonawcę poleceń innych osób, niemającego wiedzy i świadomości co do procederu w jakim uczestniczy – ale jako „księgowego”, o czym zeznali świadkowie mający z wymienionym kontakty (przede wszystkim vide zeznania świadka M. S. (2)). Wynika z tychże dowodów w sposób stanowczy, że oskarżony T. P. (1) m.in. dysponował pełnomocnictwem do reprezentowania firmy (...), dokumentami do kredytu G. K., dokumentami dot. Sp. z o.o. (...), dokumentami dot. zatrudnienia D. P. (1) w spółce z o.o. (...) i zatrudnienia D. C. (1) w spółce (...), drukami rozliczeniowymi spółki (...), deklaracjami ZUS tej firmy, dokumentami dot. zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (zabezpieczona na posesji wynajmowanej przez P. teczka - k. 987-989 oraz załączniki nr 5 i 6); protokół oględzin rzeczy (teczki zatrzymanej 21.06.2012 r. – k. 1139 -1161); Podkreślenia wymaga, że wprowadzenie w błąd polegało także tego kto faktycznie będzie dysponował autem wynajętym przez oskarżonego. Odnośnie czynu przypisanego w punkcie 34 wyroku (czyn LIV) – istotnie – treść notatki – „opis działalności klienta” wskazuje, iż o tym, że samochody będące przedmiotem leasingu „będą prawdopodobnie podnajmowane zaprzyjaźnionej firmie”, zaś „w ramach umowy podnajmu Pan T. ma zagwarantowane wynagrodzenie, które w całości pokrywa koszty rat leasingu” (vide k. 7676 akt sprawy, t. 39) oskarżony poinformował w rozmowie pracownika firmy (...).

Niemniej nie to jest istotą czynu przypisanego. Oskarżony ubiegając się o leasing przedstawił dokumenty, które zawierały nieprawdziwe dane, a także poinformował o swojej sytuacji materialnej niezgodnie z rzeczywistością, tj. m.in. wskazał odnośnie własności trzech nieruchomości, co nie było prawdą. Umowa leasingu nie zawiera przy tym ograniczeń w zakresie „używania” przez leasingobiorcę ani „używania i pobierania pożytków” – vide k. 7680-7686 – ogólne warunki leasingu). Podobnie rzecz ma się z pozostałymi czynami przypisanymi oskarżonemu T. P. (1) w punktach 30 wyroku (co do czynu LI – vide uzasadnienie str. 40 -41), w pkt 33 wyroku (co do czynu LIII – vide uzasadnienie str. 41-42),

Ad. 13) odnośnie czynu LIII przypisanego w pkt 33 wyroku - ustalenia Sądu są prawidłowe, bo poczynione w oparciu o wszystkie zgromadzone w sprawie dowody (vide uzasadnienie str. 41- 42). Argumenty przedstawione przez skarżącego obrońcę są o tyle chybione, że pomimo postanowień umownych oskarżony T. P. (3) przekazał przedmiot leasingu innemu podmiotowi.

Ad. 14) ocena wyjaśnień oskarżonego T. P. (1) dokonana na gruncie art. 7 k.p.k. przez Sąd I instancji nie budzi zastrzeżeń w zakresie czynów przypisanych mu w pkt 41 wyroku (czyn z .LIX), w pkt 52 wyroku (czyn XXIII), w pkt 51 wyroku (czyn XXII), w pkt 39 wyroku (czyn LVII i XXI), w pkt 38 wyroku (czyn LVI), w pkt 17 wyroku (czyn XXVII), w pkt 31 wyroku (czyn LII), w pkt 54 wyroku (czyn XXV), w pkt 55 wyroku (czyn LXV). Nie podważa w żaden sposób oceny Sądu meriti i poczynionych w sprawie

ustaleń (vide ustalenia uzasadnienie str. 36-37, 29, 19-22, 30-31, 31-32, 14-15, 52-55) twierdzenie obrońcy oskarżonego, że podpisywał on wyłącznie dokumenty in blanco, a przez to nie miał świadomości czy rzeczywiście i w jakim zakresie zostaną one wykorzystane. Co do wymienionych czynów Sąd meriti dokonał ustaleń faktycznych w oparciu całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów, zaś argumenty skarżącego obrońcy powyższej oceny w sposób skuteczny nie podważyły.

Ad. 15) co do czynu przypisanego w pkt 47 wyroku (czyn XXVI) zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – w szczególności wyjaśnienia oskarżonego T. P. (1) oraz zeznania świadków T. S., W. G. oraz S. W. w zestawieniu z treścią umowy o wynajem samochodu – vide k. 4859, t.63) powodują, że co prawda ustalenia Sądu I instancji prawidłowo ustalają okoliczności związane z najmem przez T. P. (1) samochodu marki P. (...) o nr rej (...) (vide uzasadnienie str. 55 – 56) – to pomijają kwestię kluczową – żaden z dowodów nie wskazuje, że w chwili zawierania umowy oskarżony działał z zamiarem kierunkowym wymaganym art. 286§1 k.k., natomiast jego działaniem w pełni wyczerpane zostały znamiona czynu z art. 284§2 k.k.

„Istotą przywłaszczenia (zachowania czasownikowego opisanego w art. 284 § 2 k.k.) jest przecież definitywne oddzielenie uprawnionego od stanowiącej jego własność rzeczy i potraktowania rzeczy jako własnej przez sprawcę, przy czym nie zawsze musi się to łączyć z definitywnym włączeniem mienia do majątku sprawcy, a tym samym zwiększeniem majątku sprawcy o wartość przedmiotowej

rzeczy, gdyż w pewnych sytuacjach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy (np. w wypadku zniszczenia rzeczy, darowania jej innej osobie lub w inny sposób wyzbycia się jej).” – tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r., IV KK 119/19.

Konkludując: Błąd ustaleń faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut taki nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 czerwca 2019 r., II AKa 76/19).

Skarżący obrońca generalnie nie wykazał nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń. Tylko w niewielkim zakresie wniesiona apelacja obrońcy okazała się zasadna – i w efekcie przeprowadzonej kontroli odwoławczej doszło do zmian w skarżonym wyroku.

Lp.	Zarzut	
III.	Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca surowość orzeczonej kary i środka kompensacyjnego w postaci solidarnego częściowego obowiązku naprawienia szkody w wyniku nienależnego uwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	i obciążających w niniejszej sprawie oskarżonego T. P. (1).	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca T. P. (1) zarzucając rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i środka kompensacyjnego w postaci solidarnego częściowego obowiązku naprawienia szkody podniósł jedynie, że Sąd ten w nienależyty sposób nie uwzględnił wszystkich okoliczności łagodzących i obciążających w niniejszej sprawie oskarżonego – nie wykazując w istocie co legło u podstaw takiego twierdzenia.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, kiedy zachodzi znacząca dysproporcja między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Jeśli kara zostaje wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k. nie można zasadnie twierdzić, że jest ona rażąco surowa. Obrońca nie wykazał, aby Sąd Okręgowy powyższych reguł nie stosował. z uwagi jednak na dokonanie zmian wyroku w zakresie odnoszącym się do oskarżonego T. P. (1) dalsze kwestie zostaną omówione w punkcie uzasadnienia tego dotyczącym.</p>		
Lp.	Zarzut	
IV.	Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. obraz przepisów prawa materialnego, a to art. 91§1 i 2 k.k. w zw. z art. 85§1 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. poprzez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	nieprawidłowe ich zastosowanie w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. zamiast w dniu popełnienia czynów przez oskarżonego T. P. (1), tj. na mocy przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. przy odpowiednim zastosowaniu art. 4§1 k.k.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec wydania wyroku reformatoryjnego przez Sąd Apelacyjny - zarzut zdezaktualizował się, przez co nie ma powodu do szczegółowego odnoszenia się do jego treści.		
	Wniosek	
<p>1) W przypadku uwzględnienia zarzutów z art. 438 pkt 2 k.p.k. – o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. P. (1) od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;</p> <p>2) W sytuacji nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny zarzutów z art. 438 pkt 2 k.p.k., wobec zarzutów z art. 438 pkt 3 k.p.k. – o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie T. P. (1) od zarzutów z pkt XVII, XXII, XVIII, XIX, XXIV, LI, LIII, LIV, XX, VIII, XII, LIX, XXVI, XXIII, XXII, LVII, LVI, XXVII, LII, XXV i LXV, ewentualnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynów z wyroku przypisanych oskarżonemu przez wyeliminowanie art. 65 k.k., a następnie obniżenie kar jednostkowych i kary łącznej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;</p> <p>3) W przypadku nie podzielenia przez Sąd Apelacyjny zarzutów z pkt 438 pkt 2 i 3 k.p.k. – wobec zarzutu z art. 438 pkt 1 k.p.k. – o wymierzenie nowej złagodzonej kary łącznej oskarżonemu T. P. (1);</p> <p>4) W sytuacji uwzględnienia zarzutów z art. 438 pkt 4 k.p.k. – o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie wymierzonych wobec oskarżonego tak kar jednostkowych, jak i kary łącznej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw co uniewinnienia oskarżonego – wobec niezasadności zarzutów obrońcy.</p> <p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec braku zaistnienia przyczyn z 437 § 2 k.p.k.</p> <p>Z uwagi jednak na dokonanie zmian wyroku w zakresie odnoszącym się do oskarżonego T. P. (1) dalsze kwestie zostaną omówione w punkcie uzasadnienia tego dotyczącym.</p>		
<p>3.</p>	<p><i>Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1)</i></p>	
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>I.</p>	<p>Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj.:</p>	<p># zasadny</p>

	<p>1) art. 4 k.p.k., 5§2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dowolną i jednostronnie niekorzystną dla oskarżonego ocenę materiału dowodowego;</p> <p>2) art. 424§2 k.p.k. poprzez – poza ogólnymi, dotyczącymi wszystkich oskarżonych wywodami dotyczącymi wymiaru – pominięcie w uzasadnieniu wyroku omówienia rozstrzygnięcia co do kary wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) tak za poszczególne czyny, jak i kary łącznej.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie jest trafny.</p> <p>Ad 1) Zarzut przede wszystkim jest wewnętrznie sprzeczny. Przy jego konstruowaniu ewidentnie bowiem nie zwrócono uwagi na fakt, że naruszenie reguły „in dubio pro reo” możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Przypomnieć także godzi się, że dla oceny, czy został naruszony zakaz „in dubio pro reo” nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary</p>		

tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły „in dubio pro reo”, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Równocześnie wielokrotnie orzecznictwo sądowe wskazuje, że naruszenie przepisów art. 2 § 2 k.p.k. bądź art. 4 k.p.k. - mających charakter gwarancji procesowych - nie może stanowić podstawy apelacji. Przestrzeganie naczelnych zasad procesu karnego jest gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny, zażaleniowy lub kasacyjny. Niezbędne jest tu zatem wykazanie konkretnej normy prawnej procesowej, którą naruszono w związku z przedmiotową zasadą (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., III KK 147/20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 marca 2020 r., II AKa 217/19).

Równocześnie stwierdzić należy, że sformułowany przez obrońcę zarzut ma charakter polemiczny, bo tworzy wersje alternatywne do tych ustalonych przez Sąd orzekający. Przypomnieć należy, że w przypadku stawiania zarzutu opartego o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k. aby był on skuteczny nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu na ocenę zebranego materiału dowodowego i możliwe do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski, ale konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów

dopuszczył się Sąd meriti. W niniejszej sprawie powyższy warunek nie został spełniony. I tak:

1) obrońca oskarżonego wbrew zgromadzonym w sprawie dowodom lansuje tezę, że oskarżonego M. S. (1) łączyła z oskarżonym M. J. (1) wyłącznie wieloletnie kontakty towarzyskie, koleżeńskie i „biznesowe”. Wbrew także dowodom zgromadzonym w sprawie skarżący neguje prawidłowość ustaleń Sądu meriti o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez oskarżonego M. J. (1) i przynależność do tejże grupy oskarżonego M. S. (1). Skarżący, zmierzając do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, ograniczył się w istocie do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego – w tym wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1), który twierdził, że pomagając M. J. (1) „nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa”. Tymczasem Sąd meriti nie tylko dostrzegł wyjaśnienia M. S. (1) składane w przedmiotowej sprawie, ale także dokonał oceny depozycji oskarżonego (vide k. 61-63, k.75 oraz k. 84-85 uzasadnienia). Obrońca oskarżonego poza twierdzeniem, że z oceną dokonaną przez Sąd okręgowy nie zgadza się – nie przedstawił żadnych argumentów by uznać, że jest ona sprzeczna z normą art. 7 k.p.k. Nie można zgodzić się z zarzutem, że w sprawie brak jest pełnowartościowych dowodów co do istnienia grupy przestępczej oraz przynależności do niej M. S. (1) – wskazać w tym miejscu należy, że sam charakter

przestępstw stypizowanych w art. 258 k.k. powoduje, że ustalenie faktu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej stanowi wypadkową całokształtu zachowań kręgu osób związanych z prowadzeniem określonej działalności przestępczej. W niniejszej sprawie Sąd I instancji drobiazgowo powyższe zachowania wykazał – i nie może być mowy o zaistnieniu wątpliwości zgłaszanych przez skarżącego obrońcę. Podniesione przez skarżącego obrońcę argumenty co do prawidłowości w przypisaniu oskarżonemu czynów z pkt 18, 20, 21, 22, 23, 24, 28, 27, 39, 65 wyroku nie przekonują o wadliwości zapadłego orzeczenia.

2) Co do czynu przypisanego w punkcie 18 (punkt XL a/o) – prawidłowe są ustalenia Sądu, bo poczynione zostały w oparciu o całokształt dowodów odnoszących się do tego czynu (vide uzasadnienie k. 7-8) Kontestując powyższe ustalenia Sądu meriti poprzedzone wcześniejszą oceną dowodów obrońca poprzestaje na stwierdzeniu wynikającym z wyjaśnień oskarżonego, że „nie pamięta tej sytuacji i nie zna A. S. (1) a B. R. może kiedyś widział, ale nie wie kiedy i w jakich okolicznościach – taki sposób argumentacji nie może przynieść oczekiwanego skutku, skoro zarówno z zeznań M. S. (4), A. S. (1) oraz zabezpieczonej w sprawie dokumentacji, a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego wynikają fakty przeciwne

3) Co do czynu w punkcie 20 (punkt XLII a/o) – podobnie: obrońca bazuje na fragmencie wyjaśnień oskarżonego, który przyznając fakt wypełnienia dokumentów prezentuje wersję dla siebie korzystną. Tymczasem

ustalenia Sądu meriti nie opierają się wyłącznie o wyjaśnienia oskarżonego, ale też o inne dowody, które w swej wymowie nie są już tak korzystne dla oskarżonego (vide uzasadnienie str. 8-11).

4) Co do czynu przypisanego w punkcie 21 (punkt XLIII a/o) – poczynione w sprawie ustalenia Sądu I instancji (vide str. 50 uzasadnienia) nie zostały podważone argumentacją obrońcy. Podkreślenia wymaga, że argument obrońcy, iż oskarżony „nabył samochód z zamiarem jego przywłaszczenia” - nie ma pierwszoplanowego znaczenia. Istota karalnego sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 k.k., sprowadza się do nieuprawnionego rozporządzenia przez sprawcę powierzoną mu rzeczą ruchomą, którą otrzymał i posiadał legalnie. Chodzi tutaj o świadome potraktowanie przez sprawcę otrzymanej rzeczy ruchomej jak własnej, co sprowadza się do definitywnego włączenia rzeczy do swojego majątku, a z drugiej do pozbawienia właściciela prawa własności. Odnośnie zaś kwestionowanej wysokości szkody – warto odesłać do pisma (...) z dnia 17.09.2016 r., z którego wynika, że w związku z zaprzestaniem spłaty umowa została rozwiązana z dniem 12.07.2011 r., a w chwili karnego zamknięcia łączna zaległość wynosi 105 176, 92 zł, tj. 89 102, 52 – kapitał pozostały do spłaty, (...),70 – opłaty windykacyjne, 14309,70 nieuregulowane raty kredytu do dnia zamknięcia umowy. Nie ma racji także obrońca twierdząc, że fakt umorzenia postępowania w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę (...) w W. z zawiadomienia Banku (...) ma znaczenie dla prawidłowości przypisania oskarżonemu czynu z art. 284§2 k.k. – obrońca pomija,

że powyższe postępowanie dotyczyło czynu z art. 286§1 k.k.

5) Co do czynu przypisanego w punkcie 22 (punkt XLIV a/o) oraz 23 (punkt XLV a/o) – twierdzenia obrońcy oskarżonego, że skoro M. S. (1) wypełniał jedynie na prośbę M. J. (1) wskazane mu dokumenty nie wiedząc, że robi coś niewłaściwego, przez co jego rola była w tym zakresie drugorzędna, wręcz marginalna i powyższe winno prowadzić do jego uniewinnienia – rażą wręcz nieprofesjonalizmem. Sąd Okręgowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia w oparciu o całokształt dowodów odnoszących się do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 22 i 23 wyroku (vide uzasadnienie k. 11-12 oraz 15-16), a ocen tychże dowodów skarżący nie podważył skutecznie.

6) Co do czynu przypisanego w punkcie 24 (punkt XLVI a/o) – dość stwierdzić, że Sąd okręgowy nie przypisał oskarżonemu M. S. (1) roli wiodącej (vide uzasadnienie str. 15-16). Tym samym akcentowanie przez skarżącego, iż rola tego oskarżonego w popełnieniu czynu była drugorzędna – nie ma większego znaczenia dla prawidłowości przypisania oskarżonemu czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., bowiem w świetle ustaleń Sądu meriti zostały wypełnione przez oskarżonego działającego wspólnie i w porozumieniu z M. J. (1) znamiona składające się na powyższe przestępstwo, Podkreślenia także wymaga, iż w pełni podzielić należy ustalenie Sądu I instancji odnośnie tego, że M. S. (1) zajmował bardzo wysoką pozycję w strukturze grupy przestępczej, bowiem był jednym

z najbliższych współpracowników M. J. (1) (vide uzasadnienie k. 86) – a tego ustalenia w żaden sposób skarżący skutecznie nie zanegował. Już choćby z powyższego względu nie można uznać za prawidłowe marginalizowanie roli oskarżonego M. S. (1) w czynach mu przypisanych.

7) Co do czynu przypisanego w punkcie 28 (punkt XLVII a/o) – obrońca twierdząc, że w sprawie nie ma „pełnowartościowych dowodów udziału oskarżonego M. S. (1) w popełnieniu tego przestępstwa” całkowicie pomija dowody zgromadzone w sprawie, a będące podstawą ustaleń Sądu I instancji (vide uzasadnienie str. 15-16). W szczególności odesłać godzi się skarżącego do wyjaśnień oskarżonego K. M. (2), który nie tylko przyznał się do winy, ale złożył w zakresie przedmiotowego czynu wyjaśnienia, z których wprost wynika udział oskarżonego M. S. (1) (vide t. 40, k. 7937-7940). Dowód z wyjaśnień oskarżonego K. M. (2) został uznany za Sąd I instancji za wiarygodny (vide uzasadnienie k. 85) – a teźe oceny obrońca w żaden sposób nie zakwestionował.

8) Co do czynu przypisanego w punkcie 27 (punkt XLIX a/o) – odniesienie się do argumentacji przedstawionej przez skarżącego ograniczyć może się do odesłania do pkt 5), bowiem nie przedstawia ono żadnych racjonalnych podstaw, aby marginalizować rolę oskarżonego w popełnieniu przedmiotowego czynu. Nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego treść ustaleń Sądu I instancji, bo znajdują one oparcie w przeprowadzonych dowodach. (vide uzasadnienie str. 30 -31).

9) Co do czynu przypisanego w punkcie 39 (punkt LVII a/o) – poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego i poprzedzająca je ocena dowodów będąca podstawą skazania znajdują pełną akceptację Sądu odwoławczego (vide uzasadnienie str. 19 – 22). Obrońca twierdząc inaczej winien przedstawić argumentację mogącą skutecznie podważyć powyższą ocenę – a tymczasem przedstawił własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego przez pryzmat wyjaśnień oskarżonego M. S. (1), który nie przyznał się do winy.

Reasumując: stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała naruszeń swobodnej oceny dowodów na gruncie art. 7 k.p.k. Podzielając w pełni rozważania i wnioski Sądu meriti stwierdzić należy, że ponowne ich przytaczanie jest zbędne. Obrońca oskarżonego podejmując próbę podważenia ocen Sądu I instancji wybiórczo potraktował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy opierając się w swej retoryce na eksponowaniu przede wszystkim treści wynikających z wyjaśnień oskarżonego, a pomijając dowody, które nie są już tak korzystne dla oskarżonego. Stwierdzić także należy, że argument, iż „materiał dowodowy w postaci zeznań świadków jest wyjątkowo skromny, wręcz skąpy” – nie ma najmniejszego znaczenia dla czynienia prawidłowych ustaleń w sprawie. Pomijając nawet to, że jest on nieprawdziwy – bo o winie oskarżonego świadczą skrupulatnie wymienione przez Sąd I instancji zarówno dowody osobowe oraz stosowna dokumentacja –

przypomnieć należy, że to nie ilość, a jakość dowodów obciążających oskarżonego przesądza o możliwości czynienia stosownych ustaleń. W polskiej procedurze karnej nie ma jednak zastosowania rzymska zasada „jeden świadek – żaden świadek” i o ile jest to dowód stanowczy można na nim ustalenia w sprawie. Tym bardziej niezrozumiałe jest łączenie ilości dowodów obciążających oskarżonego – z wymiarem kary wobec niego orzeczonej.

Ad 2) Obrońca nie wykazał, aby kontestowane przez niego uzasadnienie i wskazywana obraza art. 424 k.p.k. miały wpływ na treść wyroku, a jedynie wówczas możliwe jest formułowanie zarzutu opartego na podstawie z art. 438 pkt 2 k.p.k. Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreśla, że uzasadnienie jest sporządzane po wydaniu wyroku – nie sposób zatem przyjąć, by czynność następcza – uzasadnienie – mogła wpływać na to, co zostało orzeczone wcześniej – wyrok. Tym samym już tylko z tego powodu zarzut nie może być skuteczny.

Lp.	Zarzut	
II.	Mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych a jego podstawę, a polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzuconych i przypisanych mu czynów, podczas gdy brak w tym zakresie pełnowartościowych dowodów, a przynajmniej występują poważne, nie dające się usunąć wątpliwości.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

<p>Błąd ustaleń faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r., II AKa 264/18)</p> <p>Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego i omówionych w punkcie 3.3.I niniejszego uzasadnienia - za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p>		
Lp.	Zarzut	
III.	Rażąca niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. O rażącej niewspółmierności kary może być mowa tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia		

przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, czyli gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż kara dotychczas wymierzona jest niewspółmierna w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować i jest zatem również w odczuciu społecznym "karą niesprawiedliwą". Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi – z uwagi jednak na dokonanie zmian wyroku w zakresie odnoszącym się do oskarżonego M. S. (1) dalsze kwestie zostaną omówione w punkcie uzasadnienia tego dotyczącym.

Wniosek

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu w punktach XXVIII, XL, XLVII i XLIII wyroku czynów

ewentualnie

2) o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec braku zaistnienia przyczyn z 437 § 2 k.p.k.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w

tym zakresie) - brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.		
4.	Apelacja obrońcy oskarżonej B. R.	
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 106 k.k. w zw. z art. 107§2 k.k. poprzez nie zastosowanie tych przepisów i przytoczenie przez Sąd w uzasadnieniu wyroku faktu skazania oskarżonej B. R. wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w sytuacji gdy na podstawie art. 106 k.k. w zw. z art. 107§2 k.k. wyrok ten uległ zatarciu, wpis o skazaniu został usunięty z rejestru skazanych, a B. R. w dniu orzekania, jak i nadal, pozostaje osobą niekaraną.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut bezzasadny.</p> <p>Jest bezsporne, że „nie może stanowić okoliczności wpływającej na zaostrzenie wymiaru kary poprzednie skazanie za przestępstwo bądź za wykroczenie, jeżeli skazania te z mocy przepisów ustawy uznaje się za niebyłe” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 1976 r., IV KRN 69/75).</p> <p>Równocześnie jednak zauważyć należy, iż mimo zatarcia skazania – „z tym momentem nie dochodzi po prostu do wyeliminowania z mocą wsteczną z porządku prawnego wyroku, jako w ogóle niewydanego, oraz do anulowania wywołanych skazaniem skutków (utruty lub ograniczenia praw), a wskazuje na</p>		

to, że od omawianego momentu skutki te przestają działać na przyszłość, a więc, iż fakt skazania, z chwilą jego zatarcia, nie może rodzić dla skazanego żadnych negatywnych konsekwencji - wobec przywrócenia mu statusu osoby niekaranej." (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., IV KK 59/12, OSNKW 2013, nr 1, poz. 3).

W realiach niniejszej sprawy czyniąc przedmiotowy zarzut skarżący obrońca pomija, że Sąd orzekający odnosząc się do kwestii związanych z podrobionym zaświadczeniem ujętym w czynnie XLVIII wyroku zarzuconym M. S. (1) - wyłącznie przytoczył fakt, że wobec B. R. i M. R. toczyło się wcześniej postępowanie karne w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt II K 242/12 zakończone prawomocnym skazaniem, w której to sprawie dowodem rzeczowym było zwrócone bankowi zaświadczenie z dnia 17.10.2011 r. (vide k. 149 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji).

Stanowczo podkreślić należy, że powyższe ustalenie wobec oskarżonej B. R. nie wywołało żadnych negatywnych skutków – stąd brak jest podstaw do uznania, by stawiany przez obrońcę zarzut obrazy art. 106 k.k. w zw. z art. 107§2 k.k. był trafny.

W tym stanie rzeczy nieuprawnione jest – bo nie znajdujące oparcia w faktach – jest argumentowanie przez obrońcę, że „Sąd w fakcie wcześniejszego skazania oskarżonej zdaje się poniekąd upatrywać jej świadomego udziału w grupie przestępczej w niniejszej sprawie”. Udział oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej został wszak

ustalony na podstawie innych dowodów – a ich prawidłowej oceny obrońca nie podważył skutecznie.		
Lp.	Zarzut	
II.	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez:</p> <p>a) dokonanie oceny dowodów, w tym w szczególności w postaci zeznań świadka M. S. (4), wyjaśnień oskarżonej B. R. oraz wyjaśnień oskarżonego M. J. (1), skutkującej błędnym ustaleniem stanu faktycznego poprzez przyjęcie, iż oskarżona B. R. zdawała sobie sprawę z istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, w której ramach miałyby rzekomo działać, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do uznania, iż oskarżona nie знаła szczegółowego i konkretnego przeznaczenia wystawianych przez nią dokumentów w momencie ich podpisywania, co wyklucza możliwość przypisania jej zamiaru oszustwa, a nadto nie miała świadomości istnienia grupy przestępczej, co z kolei wyklucza możliwość świadomego w niej udziału,</p> <p>b) nie zastosowanie przez Sąd meriti zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen w zakresie odmowy przyznania wiarygodności wyjaśnieniom B. R. dotyczących zaprzeczenia przez nią udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wskazaniu na brak świadomości oskarżonej i wiedzy o istnieniu jakiegokolwiek związku przestępczego, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonej są spójne, wiarygodne, a prawidłowa ich</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>ocena w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym wskazuje na fakt, iż brak jest w sprawie dowodów, które umożliwiły uznanie, iż oskarżona działała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,</p> <p>c) dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka M. S. (4), skutkującej uznaniem, iż zeznania te są konsekwentne oraz uzasadniają przyjęcie, iż B. R. miała wiedzę dotyczącą istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz świadomie brała w niej udział, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zeznań świadka prowadzi do wniosku, iż zeznania te są niespójne, nieściśle i wewnętrznie sprzeczne w odniesieniu do osoby oskarżonej B. R., a tym samym nie dają podstawy do uznania, iż oskarżona świadomie brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej,</p> <p>d) nie zastosowanie przez Sąd meriti zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen dowodów w postaci wyjaśnień M. S. (1) oraz wyjaśnień B. R., skutkującej uznaniem, iż B. R. znała M. J. (1) oraz miała kontakt także z innymi osobami, m.in. M. S. (4) czy M. S. (1), w której to okoliczności Sąd I instancji błędnie i niezasadnie upatruje potwierdzenia istnienia u B. R. świadomego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Ma on charakter wyłącznie polemiczny, bo sprowadza się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu</p>		

na ocenę zebranego materiału dowodowego. Przypomnieć należy, że w przypadku stawiania zarzutu opartego o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k. aby był on skuteczny konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. W niniejszej sprawie powyższy warunek nie został spełniony.

- Nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd meriti ocena wyjaśnień oskarżonej B. R. i danie im wiary jedynie w tej części, w której przyznała się ona do wypełniania zaświadczeń potwierdzających zatrudnienie wskazanych w nich osób w firmach związanych z działalnością przedmiotowej zorganizowanej grupy przestępczej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że z wyjaśnień samej oskarżonej wynika, iż wystawiała zaświadczenia i potwierdzała zatrudnienie różnych osób w różnych firmach – choć nigdy nie była ani kadrową, ani księgową w wymienionych firmach. Przyznała także, że na polecenie M. J. (1) podpisywała też deklaracje i zgłoszenia do ZUS. obrońca oskarżonej akcentując fakt, iż oskarżona nie przyznała się do winy, że nie miała świadomości i wiedzy o istnieniu jakiegokolwiek zorganizowanej grupy przestępczej oraz świadomego brania w niej udziału – powyższe twierdzenia opiera wyłącznie o treść wyjaśnień samej oskarżonej. Tak zarzut, jak i jego

uzasadnienie wskazują, że u podstaw dokonanej przez obrońcę analizy materiału dowodowego legła wybiórcza i uproszczona ocena, podporządkowana obowiązkowi działania w interesie oskarżonej. Taki selektywny sposób wnioskowania nie może skutecznie podważyć ocen i ustaleń Sądu. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny wyjaśnień oskarżonej, dla swej skuteczności, wymaga wykazania wad w ocenie tego dowodu, prowadzących do wniosku, że ocena ta przekroczyła granice swobodnej oceny i przemawia w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. Dowód z wyjaśnień oskarżonego (ej) jest dowodem specyficznym, bowiem pochodzi od podmiotu osobiście i bezpośrednio zainteresowanego wynikiem procesu, co skłania do jego oceny ze szczególną wnikliwością (M. K., Wartość dowodowa przyznania się oskarżonego do winy, zanim postawiono go w stan oskarżenia, (...); M. M., Ocena wiarygodności wyjaśnień podejrzanego, Prok. i Pr. 2007/9, s. 146-151). Dla oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego(ej) istotne znaczenie ma to, między innymi, czy znajdują one potwierdzenie w innych dowodach ocenionych zgodnie z art. 7 k.p.k. i z poszanowaniem zasad określonych w art. 410 k.p.k. Obrońca oskarżonej stoi na stanowisku, że dowody w postaci zeznań świadka M. S. (4) i wyjaśnień oskarżonego M. J. (1) nie

stanowią podstawy do czynienia ustaleń w zakresie świadomości i wiedzy o istnieniu jakiegokolwiek zorganizowanej grupy przestępczej oraz świadomego brania w niej udziału przez B. R. – tymczasem nie są to dowody jedyne, które stanowiły podstawę do ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonej w zakresie czynów jej przypisanych, bowiem wpisują się one w swej wymowie w inne, które stanowiły podstawę do czynienia ustaleń Sądu meriti co do czynów przypisanych w wyroku tak oskarżonej B. R., jak i innym współoskarżonym działającym w ramach ustalonej grupy przestępczej. Podkreślenia wymaga, że oceny zachowań B. R. w kontekście postawionych jej zarzutów, Sąd Okręgowy dokonał przez pryzmat rzeczywistych działań i częściowo wyjaśnień oskarżonej, zaś okoliczność, że osoby organizujące przestępczą działalność generalnie negowały taki jej charakter i wszelkie zachowania mogące o nim świadczyć, nie wpływa na prawidłowość wnioskowania Sądu w tym względzie.

- Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy zeznania świadka M. S. (4) poddane zostały właściwej ocenie przez Sąd I instancji (vide uzasadnienie wyroku – str. 100-105) Argumentacja obrońcy w żaden sposób nie podważa prawidłowości wniosków wyciągniętych przez Sąd orzekający z tego dowodu. Fakt, że na podstawie relacji świadka M. S. (4) z racji jego bliskich kontaktów z M. J. (1)

oraz jego osobistym udziale w poszczególnych zdarzeniach możliwe było pozyskanie przez organy ścigania wiedzy w zakresie funkcjonowania grupy przestępczej kierowanej przez M. J. (1) – jest oczywiste i to, że w tych przestępczych działaniach określoną rolę odgrywała również B. R. jest bezsporny w świetle jego konsekwentnych zeznań w sprawie. Zeznania świadka M. S. (4) znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie – w tym w szczególności w zabezpieczonych w sprawie dokumentach w postaci zaświadczeń oraz deklaracji ZUS, a także częściowo wyjaśnień samej oskarżonej B. R.. Podkreślenia wymaga, że okoliczności podawane przez świadka M. S. (4) znalazły potwierdzenie w wynikach przeszukania jakie miało miejsce w dniu 19 października 2011 r. (k. 9387 – 9435), czy zweryfikowanym przez mapę google podawanym przez niego miejscem zamieszkania B. R.. Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, że depozycje M. S. (4) zasługują na wiarę ponieważ są pełne, logiczne i szczerze; w szczególności także za powyższą oceną przemawia fakt, iż świadek nie ukrywał ani nie umniejszał swojej roli w zdarzeniach i nie krył, że w pełni świadomie pełnił rolę tzw. „słupa”. Nie ma również żadnego logicznego wytłumaczenia, by w sposób nie znajdujący oparcia w faktach bezpodstawnie pomawiał B. R.. W tym zakresie podkreślić należy, że dla ustaleń w zakresie

udziału B. R. nie ma kluczowego znaczenia akcentowany przez skarżącego obrońcę fakt, iż M. S. (4) miał sporadyczny kontakt z B. R. oraz, że świadek ten nie był w stanie rozpoznać oskarżonej B. R. w drodze okazani – skoro okoliczności wynikające z jego zeznań znalazły potwierdzenie w samych wyjaśnieniach oskarżonej przyznającej tworzenie przez nią dokumentacji. W kontekście odpowiedzialności z art. 258 k.k. uczestnicy zorganizowanej grupy przestępczej nie muszą znać się osobiście, czy działać wspólnie. Wystarczy by mieli świadomość działania w jej strukturze organizacyjnej. W realiach niniejszej sprawy – wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego – byłoby uznanie, że oskarżona B. R. takiej świadomości nie miała skoro, jak sama wyjaśniła, nie była ani kadrową, ani księgową – a wystawiała wbrew obiektywnym faktom na polecenie M. J. (1) zaświadczenia i potwierdzała zatrudnienie różnych osób w różnych firmach, wiedząc przy tym, że firma w której jest zatrudniona w istocie nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej i ma wirtualne biuro.

- Nie sposób także zgodzić się ze stanowiskiem autora apelacji, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny wyjaśnień M. J. (1). To, że obrońca wskazuje, iż oskarżona nie znała szczegółowego i konkretnego przeznaczenia wystawianych przez nią dokumentów na polecenie M. J. (1) nie

proceedzi do podważenia w sposób skuteczny prawidłowo poczynionych ustaleń – w oparciu o całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie (art. 410 k.p.k.), w tym wyjaśnień M. J. (1), ocenionych zgodnie z normą art. 7 k.p.k. i respektowaniem zasad określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 2§1 i 2 k.p.k. – bowiem skoro rola oskarżonej w działającej zorganizowanej grupie przestępczej była podrzędna to logicznym jest, że tychże szczegółów nie musiała znać. Nie oznacza to jednak by zasadnie twierdzić, iż nie zdawała sobie sprawy w jakim procederze bierze udział – skoro skala jej działalności na przestrzeni wielu miesięcy nie ograniczała się do jednostkowych zachowań. Do przypisania czynu z art. 258§1 k.k. wystarczająca jest gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie – a ta została wykazana na podstawie zabezpieczonych w sprawie dokumentów oraz częściowo wyjaśnień samej oskarżonej. Ponownie wskazać należy, że wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego byłoby stwierdzenie, że w realiach niniejszej sprawy B. R. nie wypełniła znamion czynu z art. 258§1 k.k., bowiem – jak podnosi skarżący obrońca – oskarżona była jedynie „wykorzystana przez M. J. (1)” i brak jest dowodu bezpośredniego wskazującego na jej „świadomość” w jakim procederze uczestniczy. Prawidłowość ustalonych faktów nie wynika wszak zawsze z konkretnego dowodu, ale z logicznych wniosków

wyciągniętych na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Reasumując: ustalenia Sądu meriti w zakresie popełnienia przez oskarżoną przypisanych mu czynów są prawidłowe, są wynikiem poszanowania zasad określonych w art. 410 k.p.k. i określonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Lp.	Zarzut	
III.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż</p> <p>a) oskarżona podrobiła szereg zaświadczeń o zatrudnieniu, w której to okoliczności Sąd I instancji upatruje jej świadomego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny wskazuje, iż B. R. nie podrobiła kilkudziesięciu zaświadczeń o zatrudnieniu,</p> <p>b) oskarżona podpisując fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu działała z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż oskarżona swoim działaniem wypełniła znamiona oszustwa i dopuściła się inkryminowanych jej przestępstw kwalifikowanych z art. 286 k.k. i art. 297 k.k.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skoro skarżący nie wykazał, aby Sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, gdyż podniesione przez niego zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się być chybione, to nie można przyjąć, że stan faktyczny ustalono błędnie. Zarzut jest chybiony.		
	Wniosek	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:</p> <p>1) uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt XXXI (pkt 69 orzeczenia),</p> <p>2) wyeliminowanie z opisu czynu z pkt XL (pkt 18 orzeczenia) działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona przestępstwa z art. 270§1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonej adekwatnej i mniej dolegliwej kary,</p> <p>3) wyeliminowanie z opisu czynu z pkt LXI (pkt 43 orzeczenia) działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona przestępstwa z art. 270§1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonej adekwatnej i mniej dolegliwej kary,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>4) wyeliminowanie z opisu czynu z pkt LXII (pkt 44 orzeczenia) działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona przestępstwa z art. 270§1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonej adekwatnej i mniej dolegliwej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) - brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu z XXXI aktu oskarżenia, a przypisanego jej w punkcie 69 wyroku.</p> <p>Brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyny zarzucone w pkt XL, LXI, LXII i przypisane w pkt 18, 43, 44 zaskarżonego wyroku wyczerpywały znamiona wyłącznie art. 270§1 k.k. – wobec niezasadności zarzutów obrońcy.</p> <p>Kontrola odwoławcza wywołana apelacją obrońcy skutkowałą natomiast koniecznością dokonania zmian poczynionych w ramach art.455 k.p.k. – o czym w dalszej części uzasadnienia.</p>		
<p>5.</p>	<p><i>Apelacja obrońcy oskarżonego D. C. (1)</i></p>	

Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegająca na naruszeniu swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd I instancji w dowolność ocen, zwłaszcza w zakresie: braku dokonania pełnej oceny charakteru znajomości oskarżonego ze współoskarżonymi, jak również w zakresie oceny dowodów z zeznań świadka M. S. (2), co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia przez uznanie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie na to nie wskazują.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut polemiczny. Uznać należy, że obrońca podjął próbę zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów tylko dlatego, że nie spełnia ona jego oczekiwań. Dokonując kontroli odwoławczej Sąd Apelacyjny wnikliwie przeanalizował dowody obciążające oskarżonego i ocenił je dokonując ich weryfikacji przy uwzględnieniu standardów wypracowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, którymi winna się odznaczać ocena dowodu z tzw. pomówienia. W efekcie doszedł do wniosku, że nie ma podstaw do uznania, by dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań M. S. (4)		

nastąpiła z obrazą art. 7 k.p.k. Zarówno z tego dowodu, jak i pierwotnych wyjaśnień oskarżonego D. C. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego wynika ich wzajemna znajomość, a także okoliczności w jakich doszło do poznania S. z M. J. (1). Trafnie Sąd meriti w oparciu o przeprowadzone dowody ustalił, że nie była to znajomość czysto towarzyska – jak chciałby zaprezentować to skarżący obrońca. Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony D. C. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej – w tym nie tylko pobierał kredyty w ramach grupy, ale także odpowiadał za pozyskiwanie tzw. słupów. Kontrola dokonana przez Sąd Apelacyjny doprowadziła jednakowoż do zmiany w zakresie tak czasookresu czynu przypisanego oskarżonemu D. C. (1) z art. 258§1 k.k. (pkt 73 wyroku), jak i wyeliminowania ustalenia, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w odniesieniu do czynów przypisanych w punktach 75. oraz 76. wyroku – przy czym odnośnie powyższych kwestii szczegółowe stanowisko zostanie zajęte w części niniejszego uzasadnienia dotyczącej dokonanych zmian w wyroku Sądu I instancji.

Lp.	Zarzut	
II.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy nieuwzględnieniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, czego szczególnym wyrazem jest:

a) odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. C. (1) co do faktu, iż nie miał on zamiaru wprowadzania w błąd banków i wyludzania kredytów oraz co do faktu zatrudnienia w spółce (...), pomimo tego, że są one logiczne i spójne oraz znajdują potwierdzenie innymi dowodami znajdującymi się w aktach sprawy, w tym dowodami z dokumentów i zeznań świadków,

b) bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony D. C. (1) i A. M. (1) nie byli zatrudnieni w firmie (...) Sp. z o.o. choć wskazują na to jednoznacznie dokumenty zgromadzone w sprawie, jak również wynika to wprost z wyjaśnień oskarżonej A. G. potwierdzonych przez świadków M. Ł., M. B. (2), A. S. (2),

c) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony usiłował wyludzić kredyty w bankach (...) w E., na co miałyby jedynie wskazywać uzyskana z tych banków dokumentacja, przy jednoznacznym zbagatelizowaniu wniosków płynących z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego z dnia 20 grudnia 2017 r., z której jasno wynika, iż na złożonym wniosku do (...) Banku z dnia 13 czerwca 2012 r. jedynie w miejscu „podpis wnioskodawcy” widnieje autentyczny podpis D. C. (1), pozostałe zaś podpisy rzekomo należące do oskarżonego faktycznie od niego nie pochodzą, co koreluje z wyjaśnieniami samego oskarżonego,

	<p>który wskazał, że w E. nigdy nie był, podpisał zaś jedynie M. J. (1) wniosek w celu uzyskania dla siebie kredytu konsolidacyjnego, nie miał zaś świadomości co dalej z tym wnioskiem się stało,</p> <p>d) uznanie zeznań M. S. (2) za wiarygodne, z jednoczesnym zbagatelizowaniem faktu, iż z zeznań tego świadka jednoznacznie wynika, iż był on żywo zainteresowany uzyskaniem dla siebie łagodniejszego wyroku, co w rezultacie rzutuje na wiarygodność zeznań tego świadka w kontekście udziału oskarżonego D. C. (1) w przedmiotowych zdarzeniach, co w następstwie doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie jest trafny.</p> <p>Ad a) nie budzi zastrzeżeń ocena wyjaśnień oskarżonego D. C. (1), którym Sąd meriti przyznał wiarę jedynie w tej części, w której przyznał, że zawierał niektóre umowy kredytowe (vide uzasadnienie str. 83-84). Słusznie także uznał Sąd I instancji, że późniejsze wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. C. (1) nie mogą zostać ocenione inaczej niż wyraz przyjętej przez niego linii obrony. W tych kategoriach potraktować należy nieudolne próby wytłumaczenia przez oskarżonego przyczyn zmiany wyjaśnień – nielogiczne jest bowiem twierdzenie oskarżonego, że ukrycie swego rzekomo legalnego zatrudnienia i pozyskiwanie z tego tytułu dochodu wynikało z chęci nie zaszkodzenia innym osobom.</p>		

Twierdzeń oskarżonego, że nie miał zamiaru wprowadzania w błąd banków i wyludzania kredytów wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy nie wspierają zgromadzone w sprawie dokumenty - bowiem złożone przez oskarżoną A. G. „dokumenty” po wniesieniu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie (złożone w postaci kserokopii), tj. umowa o pracę z (...) Sp. z o.o. z 30.04.2012 r. (k. 4584), umowa o pracę z (...) Sp. z o.o. z 02.07.2012 r. (k.4585), zgłoszenie do ubezpieczenia ZUS (k.4586), oświadczenia D. C. dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy (k. 4587 – przy czym PIT – 2 bez adnotacji o przesłaniu do ZUS czy Urzędu Skarbowego), świadectwa pracy z (...) Sp. z o.o. za okres od 01.05.2012r. do 30.09.2013 r. - potwierdzały nieprawdę, o czym podał sam oskarżony w swoich pierwszych wyjaśnieniach (vide k. 9037-9040, t. 46).

Ad b) Nie można zgodzić się z obrońcą, że wyjaśnienia oskarżonej A. G., w których podała, że w spółce (...) był zatrudniony D. C. (1) zasługują na danie im wiary. Nie stanowią także wsparcia dla tych wyjaśnień zeznania M. B. (2), M. Ł., A. S. (2) czy D. W. (3), bowiem są one w istocie nieprecyzyjne tak co do okresu zatrudnienia oskarżonego, charakteru tego zatrudnienia, czy nawet czym faktycznie się zajmował w firmie. Prawdłowo treści wynikające z wymienionych dowodów Sąd I instancji weryfikował poprzez zeznania M. T., która była zatrudniona w Spółce (...) od stycznia 2012 r. zajmując się sprawami biurowymi – a ten świadek zarówno w śledztwie, jak i postępowaniu sądowym zeznał,

że nazwisko oskarżonego D. C. (1) nic jej nie mówi (vide k. 6029, t. 69). Wszystkie wymienione depozycje Sąd meriti poddał analizie i wyciągnięte na podstawie wymienionych dowodów wnioski są prawidłowe (vide uzasadnienie str. 77 i nast.) Wywód obrońcy co do wymienionych dowodów w żaden sposób nie może osiągnąć spodziewanego skutku, bowiem nie wykazuje którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił Sąd orzekający, czyniąc kwestionowane ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2009 r., sygn. WA 26/09 w: OSNwSK 2009/1/1844). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2009 r., sygn. WA 26/09 w: OSNwSK 2009/1/1844). Trudno także podzielić pogląd skarżącego, by dokumentacja nadesłana przez Bank (...) SA z k.7800 potwierdziła zatrudnienie oskarżonego. Wskazuje ona jedynie, że choć rachunek został otwarty w dniu 22.12.2011 r. w nadesłanym rejestrze operacji za okres 22.12.2011 r. do 24.11.2017 r. odnotowano w dniu 31.07.2012 r. wpłatę „zaległe wynagrodzenie za maj i czerwiec 2012 r. w kwocie 2223,72 (k.7805), a równocześnie 2 przelewy wychodzące z tego konta wykonane do A. G.: w dniu 04.11.2013 r. na kwotę 1000 zł z opisem „zwrot pieniędzy. Dziękuję za pożyczanie” (k.7817) oraz w dniu 05.09.2012 r. na kwotę 1600 zł (vide 7808). W tej sytuacji dowodzenie, że tego w istocie jednorazowa operacja z opisem „zaległe wynagrodzenie” świadczy

o zatrudnieniu oskarżonego w firmie (...) jest nieuprawniona, tym bardziej w świetle przelewów wykonanych w drugą stronę na kwoty zbliżone do przelewu z dnia 31.07.2012 r.

Ad c) wbrew twierdzeniom obrońcy ustalenie, że oskarżony usiłował wyłudzić kredyty w bankach (...) w E., znajduje potwierdzenie w dokumentacji uzyskanej z tych banków. Do wniosku o kredyt w wysokości 10.500 zł złożonego w dniu 5 czerwca 2012 r. w Banku (...) załączone zostało zaświadczenie o zatrudnieniu D. C. (1) w firmie (...) na stanowisku kierownika i osiągnięcia z tego tytułu dochodu w kwocie 6824,64 zł miesięcznie, choć nie był zgłoszony do ubezpieczenia jako pracownik tej firmy i nie był jej pracownikiem (czyn przypisany w pkt 75 wyroku). Ubiegając się z kolei o kredyt w (...) Banku i składając wniosek z dnia 13 czerwca 2012 r. – do wniosku także załączone zostało zaświadczenie o zatrudnieniu D. C. (1) w firmie (...) na stanowisku kierownika i osiągnięcia z tego tytułu dochodu w kwocie 6824,64 zł miesięcznie (czyn przypisany w pkt 76 wyroku). Wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego z dnia 20 grudnia 2017 r. jednoznacznie wskazuje, iż na złożonym wniosku do (...) Banku z dnia 13 czerwca 2012 r. w miejscu „podpis wnioskodawcy” widnieje autentyczny podpis D. C. (1). Z kolei odnośnie wniosku o udzielenie kredytu z dnia 5 czerwca 2012 r. – sam oskarżony D. C. (1) potwierdził swój podpis (vide k. 6265, k. 7980, t.78). Trudno nie łączyć tych dwóch zdarzeń i na tej tylko podstawie zanegować udział oskarżonego w czynach mu przypisanych, że oskarżony wyjaśnił, że w E. nigdy nie był,

podpisał zaś jedynie M. J. (1) wniosek w celu uzyskania dla siebie kredytu konsolidacyjnego, nie miał zaś świadomości co dalej z tym wnioskiem się stało. Argumentacja skarżącego obrońcy w żaden sposób nie podważyła ocen Sądu I instancji co do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego odnoszącego się do wymienionych czynów (vide k. 145-146) – przy czym Sąd Apelacyjny generalnie podzielając dokonaną ocenę z opisu czynu wyeliminował ustalenie, że czynów tych oskarżony dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Ad d) Zeznania złożone przez M. S. (4) (złożone w postępowaniu przygotowawczym k. 2456-2462 (t. 13), k. 2633-2637 (t.14), k. 3414-3418, k. 3436-3438 (t.18), k. 8332-8334 (t.42) oraz w toku postępowania sądowego k. 6201-6210, 6232 – 6240 (t.70), 6414-642,(t.71) – słusznie zostały ocenione przez Sąd I instancji jako konsekwentne i zgodne co do zasady, jak i zasadniczej większości szczegółów zdarzeń objętych aktem oskarżenia, a także znajdują oparcie w dowodach dokumentarnych (vide uzasadnienie str. 100 -105). Ponownie wskazać należy, że skarżący obrońca nie wykazał dowolności powyższej oceny z obrazą art. 7 k.p.k., bowiem nie wykazał którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił Sąd orzekający. Sąd okręgowy dostrzegł różnice w kolejno składanych zeznaniach – niemniej początkowe podawanie przez świadka innych okoliczności poznania M. J. (1), czy zakupu telewizorów w A. – słusznie nie zostały uznane jako dyskredytujące jego wiarygodność

skoro świadek w logiczny sposób na rozprawie wytłumaczył powody tychże rozbieżności tym, że początkowo „krył” udział D. C. (1), którego znał dłużej, to on poznał go z J. i przekonał go „żeby zrzucić wszystko na J.”.

Trudno odnaleźć poza twierdzeniem z zarzutu „o interesie procesowym” M. S. (4) w pomawianiu innych osób w uzasadnieniu apelacji jakiegokolwiek dalszego uzasadnienia powyższego twierdzenia z wykazaniem, że w niniejszej sprawie istotnie doszło do nieuprawnionego pomówienia oskarżonego o czyny niepopelnione. Pomówienie, czyli obciążanie innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami – wymaga zatem wykazania, że jest dowodem "niepełnowartościowym" z uwagi na obiektywnie wykazanie zgodnie z normą art. 7 k.p.k. fałszywego oskarżenia. Tego warunku apelacja obrońcy nie spełnia.

Lp.	Zarzut	
III.	Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a mianowicie naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka D. W. (3), które potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego D. C. (1) co do jego zatrudnienia w okresie objętym zarzutem, co doprowadziło do oparcia ustaleń faktycznych tylko na części materiału dowodowego i bezpodstawnego przypisania D.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	C. (1) sprawstwa zarzucanych mu czynów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy z zeznań świadka D. W. (3) nie wynikają żadne istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie przekonują w tym zakresie nawet cytowane przez obrońcę wypowiedzi tego świadka na poparcie przedstawionej przez skarżącego tezy. Wręcz przeciwnie – wskazują na brak wiedzy i pamięci świadka co do okoliczności, które miałyby istotne znaczenie w sprawie.		
Lp.	Zarzut	
IV.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez:</p> <p>a) niewykazanie w żaden sposób, iż D. C. (1) działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k., tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z tytułu zaciąganych kredytów, co w rezultacie doprowadziło do uznania D. C. (1) winnym popełnienia czynów opisanych w części dyspozytywnej wyroku pomimo, że materiał dowodowy w niniejszej sprawie nie dawał podstawy do takiego orzeczenia,</p> <p>b) uznanie, że w celu zaciągnięcia zobowiązań kredytowych oskarżony posłużył się poświadczającymi nieprawdę zaświadczeniami o zatrudnieniu w spółce (...), podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>gdy w aktach sprawy znajdują się dowody jego faktycznego zatrudnienia w firmie (...) Sp. z o.o. w okresie objętym zarzutami,</p> <p>c) uznanie, że oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 297§1 k.k., podczas gdy w żadnym jego zachowaniu nie można doszukać się wypełnienia znamion tego przestępstwa.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego i omówionych w punktach 3.5. 1) – 3.5.3) niniejszego uzasadnienia - za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.		
	Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. C. (1) od wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) – brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.		

6.	<i>Apelacja obrońcy oskarżonej A. G.</i>	
-----------	---	--

Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na jego treść, tj.:</p> <p>a) art. 182§3 k.p.k. w zw. z art. 186§1 k.p.k. i w zw. z art. 391§1 k.p.k. polegająca na braku prawidłowego pouczenia świadka M. T. na rozprawie w dniu 20 marca 2017 r. o przysługującym jej prawie do odmowy składania zeznań i w efekcie wbrew zakazowi wynikającemu z art. 186§1 k.p.k. wprowadzenie do materiału dowodowego odebranych w ten sposób zeznań, w tym zeznań odebranych po ujawnieniu depozycji złożonych przez M. T. uprzednio, a następnie oparcie ustaleń faktycznych sprawy o tak przeprowadzony dowód;</p> <p>b) art. 182§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 186§1 k.p.k. w zw. z art. 391§1 k.p.k. i w zw. z art. 370§1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie świadków A. M. (1) skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań jako osobie najbliższej dla jednego z oskarżonych i w efekcie przeprowadzenie dowodu z „ograniczonego” przesłuchania tej osoby, co skutkowało jedynie iluzorycznym umożliwieniem obrońcy oskarżonej zadawanie pytań temu świadkowi i realizowanie prawa do obrony, ponadto odczytanie uprzednio złożonych przez nią zeznań, w sytuacji gdy nie zachodziły ku temu przesłanki ustawowe, a następnie oparcie ustaleń faktycznych o tak przeprowadzony dowód;</p> <p>c) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 192§2 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zaniechanie dążenia przez Sąd do wykrycia prawdy materialnej, brak podejmowania inicjatywy dowodowej i nie dopuszczenie do udziału w przesłuchaniu świadka K. G. biegłego, w sytuacji gdy zaistniały wątpliwości co do stanu psychicznego tego świadka oraz zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń;

d) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niedopełnienie określonego przepisem art. 410 k.p.k. obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie oraz pominięcie tych dowodów które były korzystne dla oskarżonej, skutkiem czego było naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. i wyrażonej w nim zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w dowolność ocen w zakresie:

- odmówienia wiarygodności całości wyjaśnień oskarżonej A. G., które to wyjaśnienia były konsekwentne i spójne, zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, nadto korelowały z obiektywnym materiałem dowodowym sprawy, a także wyciągnięcie z wyjaśnień oskarżonej wniosków z nich nie wynikających, jak na przykład rzekome przyznanie się do złożenia podpisu w imieniu innej osoby,

- odmówienia wiarygodności całości zeznań świadka M. B. (2), które to zeznania były konsekwentne i spójne, zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy,

- odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. C. (1) w zakresie w jakim odnosił się on na etapie postępowania

sądowego do kwestii zatrudnienia w (...), które to wyjaśnienia były zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy,

- odmówienia wiarygodności zeznań świadka A. S. (2) w zakresie w jakim wskazywał on na zatrudnienie D. C. (1) i A. M. (1) w (...), to zeznania były konsekwentne i spójne, zgodne z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy,

- przyznania waloru wiarygodności i oparciu zaskarżonego wyroku na nieprawidłowo przeprowadzonych dowodach z zeznań świadka M. T., świadka A. M. (1) i świadka K. G., które to relacje ponadto były wewnętrznie sprzeczne oraz nieprecyzyjne, jak również nie znajdowały odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym i jako takie nie pozwalały na wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonej,

- błędnej oceny innych dowodów zgromadzonych, a także pominięcie tych dowodów, które były korzystne dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, a w szczególności w postaci dokumentacji kadrowej firmy (...) oraz wyprowadzenie nietrafnych wniosków z przesłuchania innych świadków, w tym m.in. M. Ł., W. S., G. S.,

e) art. 424 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w poszczególnym

	<p>zakresie oparł się dowodach, z jakich powodów nie uznał dowodów przeciwnych, dlaczego i w jakim zakresie część materiału dowodowego, w tym wymienione w sposób globalny depozycje świadka A. M. (1) były dla Sądu podstawą do ustalenia stanu faktycznego, a inna nie znalazła aprobaty tego Sądu,</p> <p>f) art. 399 k.p.k. poprzez brak uprzedzenia oskarżonej o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu, w tym o możliwości zastosowania kwalifikacji z art. 91§1 k.k. i uniemożliwienie skorzystania przez A. G. ze związanych z tym uprawnień oraz realizowania prawa do obrony.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sformułowane przez obrońcę oskarżonej zarzuty oparte o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k. nie wykazały, by podnoszone w apelacji uchybienia w procedowaniu miały wpływ na treść wyroku Sądu I instancji zapadłego wobec oskarżonej A. G., a przez to nie są zasadne.</p> <p>Ad. a) Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny wykazała, że na rozprawie w dniu 20.03.2017 r. (k. 6026-6036, t.69) świadek M. T. przed przystąpieniem do składania zeznań podała m.in., że: „w tej sprawie postawiono mi zarzuty. Skoro dziś jestem w charakterze świadka to chyba nie toczy się wobec mnie śledztwo. Pani prokurator Niczyporuk postawiła mi zarzuty, nie dostałam postanowienia o umorzeniu śledztwa, ale nie wiem na jakim etapie jest to postępowanie. Nie wiem co tam się dzieje.</p>		

Nie jestem tam reprezentowana przez obrońcę. Zarzuty otrzymałam być może w styczniu ubiegłego roku, dokładnie nie pamiętam”. Po tej treści oświadczeniu świadka z zapisu protokołu wynika, iż „Przewodnicząca pouczyła świadka o prawie do odmowy składania zeznań”, zaś po pouczeniu świadek oświadczyła: „mogę złożyć zeznania”. W treści dalszej części protokołu następnie zapisano: „W tym miejscu Przewodnicząca pouczyła świadka o treści art. 183§1 k.p.k.”.(vide k. 6028v, t. 69).

Na terminie rozprawy w dniu 20 marca 2017 r. świadek M. T. złożyła spontaniczne zeznania, jak i potwierdziła ujawnione jej w trybie art. 391§2 k.p.k. protokoły składanych wcześniej przez świadka przesłuchiwanego w charakterze podejrzanej w postępowaniu przygotowawczym z k. 10843-10847, t. 55.

Istotnie M. T. wezwana ponownie na rozprawę w dniu 9 listopada 2017 r. (vide k. 7568 – 7576, t.76) oświadczyła, że: „obecnie wobec mnie jest wniesiony akt oskarżenia, dlatego chciałabym skorzystać z prawa do odmowy składania zeznań”. Z zapisów protokołu wynika, iż wobec tej treści oświadczenia „Przewodnicząca stwierdza, że w dacie przesłuchania świadka przed Sądem 20.03.2017 r. był przedstawiony wobec świadka zarzut jak na k. 10838, t. 85 dot. jedynie oszustwa z dnia 08.12.2011 r. (zarzut LXII a/o)”, „Przewodnicząca poinformowała, że postanowienie o uzupełnieniu zarzutu postawiono w dniu 21.07.2016 r. i są to zarzuty jak w sprawie sygn.. akt XII K 222/17”, „Przewodnicząca poucza świadka o treści art. 182§3 k.p.k., bowiem

w dniu 21.07.2016 r. uzupełniono jej zarzuty, które mają związek z zarzutami w tej sprawie, a o którym uzupełnieniu Sąd nie miał wiedzy 20.03.2017 r.”.

Z zapisów protokołu wynika ponadto, że po stosownym pouczeniu świadek M. T. skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań i zostały ujawnione jej w trybie art. 391§1 k.p.k. załączone do akt sprawy na etapie postępowania sądowego protokoły wcześniejszych wyjaśnień składanych przez M. T. w charakterze podejrzanej z t. 76 k. 7426-7428.

Obrońca argumentując, że Sąd oceniając wiarygodność i wartość dowodową innego dowodu (zeznań M. B. (2)) zestawiał je z depozycjami M. T. złożonymi na rozprawie w dniu 20.03.2017 r. obrońca na potwierdzenie swoich wywodów przywołał zapis z uzasadnienia zapadłego wyroku, gdzie na k. 78 znalazło się stwierdzenie, że świadek M. T. „zarówno w śledztwie, jak i w postępowaniu sądowym zeznała, iż nazwiska A. M. czy D. C. nic jej nie mówią”.

W ocenie obrońcy powyższe doprowadziło do obrazy art. 182§2 k.p.k. w zw. z art. 186§1 k.p.k. w zw. z art. 391§1 k.p.k., bowiem brak prawidłowego pouczenia świadka M. T. doprowadził do wprowadzenia do materiału dowodowego odebranych od wymienionej zeznań wbrew zakazowi z art. 186§1 k.p.k. – i dowód ten „obarczony istotnymi uchybieniami natury procesowej (...) nie powinien stanowić elementu ustalonego stanu faktycznego sprawy w całości”.

Z tym twierdzeniem nie sposób się zgodzić.

- po pierwsze: przewidziane w art. 182§3 k.p.k. uprawnienie świadka do odmowy składania zeznań zapewnia wyłącznie prawo do nieobciążania siebie samego w innym toczącym się procesie osobie, której zarzucono współudział w czynie objętym postępowaniem. Uprawnienie to chroni wyłącznie osobę świadka. Nie stoi to w rzeczywistej sprzeczności z obowiązkiem dochodzenia do prawdy materialnej i prawem do obrony oskarżonego uregulowanym w art. 6 k.p.k. oraz przepisach szczególnych, a w tym z zasadą równości broni procesowej i prawem do zadawania pytań osobie przesłuchiwanej. Nie stanowi również naruszenia prawa oskarżonego do rzetelnego postępowania sądowego o którym mowa w art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2019 r., II AKa 376/18).

- po drugie: Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku zadeklarował, że w ustaleniach stanu faktycznego opierał się „przede wszystkim na jej wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanej, w zakresie depozycji złożonych w postępowaniu sądowym jedynie w zakresie w jakim nie dotyczyły zdarzeń związanych z postawionymi w akcie oskarżenia (XII K 222/16) zarzutami” - niemniej Sąd I instancji wprost wskazał, że „wprawdzie świadek zeznając po raz pierwszy przed sądem nie skorzystała z uprawnienia z art. 182§3 k.p.k., to z uwagi na wiedzę Sądu w zakresie postawienia jej zarzutów związanych

z usiłowaniami wyłudzenia kredytu w Idea Bank na kwotę ponad 950 tys. zł ponownie ją wezwał i pouczył o treści art. 182§3 k.p.k. a świadek z uprawnienia skorzystała. W związku z tym jej zeznania złożone w charakterze świadka zostały wykorzystane jedynie w zakresie niepowiązanym z jej zarzutami” (vide str. 113 uzasadnienia). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przytoczone przez Sąd Apelacyjny w początkowym fragmencie uwag odnoszących się do niniejszego zarzutu zapisów z protokołu rozprawy z dnia 20 marca 2017 r. przeczy twierdzeniom obrońcy, że świadek nie została na tej rozprawie pouczona o prawie do odmowy składania zeznań – zapis o powyższym jest zamieszczony w protokole rozprawy, choć bez wskazania art. 182§3 k.p.k., niemniej jest oczywiste, że to wyłącznie powołany przepis mógł stanowić podstawę do odmowy składania zeznań w sprawie przez świadka.

- po trzecie: nadużyciem jest stwierdzenie, że zeznania odebrane od świadka M. T. na rozprawie w dniu 20 marca 2017 r. zostały wprowadzone do materiału dowodowego wbrew zakazowi z art. 186§1 k.p.k. Ujęty w art. 186 § 1 k.k., zakaz wprowadzania do materiału dowodowego, zeznań świadka, który skorzystał z prawa do odmowy zeznań istotnie ograniczony jest terminem „nie później niż przed rozpoczęciem pierwszego zeznania w postępowaniu sądowym”. W realiach niniejszej sprawy wymóg ten został spełniony z przyczyn wyżej już omówionych (art. 186 § 1). Równocześnie jak powielokrotnie wyraża to w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy że: „Formułując w

art. 186 § 1 in fine k.p.k. bezwzględny zakaz dowodowy ustawodawca wprowadza zakaz wykorzystania jako dowodu w sprawie poprzednio złożonych zeznań przez osobę, która skorzystała z przysługującego jej prawa odmowy ich złożenia; natomiast unormowanie przyjęte w art. 391 § 2 k.p.k. oznacza, że w sytuacji określonej w art. 182 § 3 k.p.k. możliwe jest odczytanie świadkowi na rozprawie tego, co uprzednio wyjaśnił jako oskarżony (podejrzany)” (postanowienie SN z 20.04.2005 r., I KZP 8/05).

Ad b) Odnośnie zarzutu związanego z obrazą art. art. 182§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 186§1 k.p.k. w zw. z art. 391§1 k.p.k. i w zw. z art. 370§1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie świadków A. M. (1) (była żona oskarżonego D. C. (1)) skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań jako osobie najbliższej dla jednego z oskarżonych stwierdzić należy, że wymieniony świadek został pouczony na rozprawie z dnia 10 kwietnia 2017 r. o treści art. 182§1 k.p.k. – i oświadczyła, że z tego prawa korzysta. Niemniej prokurator wniósł o odebranie zeznań od wymienionego świadka w zakresie zdarzeń związanych z A. G. i odebranie zeznań jedynie w tym zakresie, precyzując iż przesłuchanie w/wym. Dotyczyć będzie wyłącznie okoliczności związanych z zatrudnieniem świadka w (...). Tak sprecyzowany wniosek został uwzględniony przez Sąd z zastrzeżeniem, że muszą podczas przesłuchania zostać zagwarantowane prawa świadka w związku z jego uprawnieniami wynikającymi z art. 182§1 k.p.k. i art. 183§1 k.p.k. (vide k. 6235, t. 70). obrońca w swoim wywodzie podnosi, że ściśle powiązanie zarzutów stawianych oskarżonej A.

G. z zarzutami stawianymi D. C. (1) powodowało, że świadek A. M. (1) korzystała nieustannie z uprawnień z art. 183§1 k.p.k., a to uniemożliwiło zadawanie pytań świadkowi mających znaczenie dla realizowania prawa do obrony oskarżonej A. G.. Z tymi argumentami zgodzić się nie można z uwagi na konieczność uwzględnienia choćby dwóch płaszczyzn tego zagadnienia. Z jednej strony pamiętać należy, że „Oskarżony nie powinien korzystać z tego, że świadek jest osobą najbliższą dla współoskarżonego, względnie pozostaje z nim w szczególnie bliskim stosunku osobistym. Trudności zaistnieją, gdy nie będzie możliwe oddzielenie zeznań świadka względem innych oskarżonych tak, by relacje ich dotyczące nie pogarszały sytuacji osoby współoskarżonej, co do której świadek chce odstąpić od złożenia zeznań.” (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2015 r., V KK 265/15). Z drugiej zaś strony realizacja uprawnień wynikających z art. 182§1 k.p.k. czy art. 183§1 k.p.k. służy ochronie świadka – a nie realizacji prawa do obrony oskarżonego. Wreszcie zauważenia wymaga, że ze strony obrońcy oskarżonego D. C. (1) nie został sformułowany w apelacji zarzut związany z naruszeniem art. 182§1 lub art. 183§1 k.p.k. w związku z przesłuchaniem świadka A. M. (1) – a to on ewentualnie miałby (w przeciwieństwie do obrońcy A. G.) gravamen do czynienia zarzutu w tym zakresie. Nie może odnieść także spodziewanego skutku argumentacja skarżącego obrońcy, że w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji nie przedstawiono ani analizy powyższej kwestii ani oceny dowodu z zeznań świadka A. M. (1) – uzasadnienie jako dokument

powstały już po wydaniu wyroku nie stanowi o nieprawidłowości procedowania przez Sąd I instancji i jego ewentualne mankamenty nie powodują by uprawnione było stawianie zarzutu w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k.; w niniejszej sprawie obrońca ani nie wykazał tymczasem ani naruszeń w zakresie art. 7 k.p.k., ani tego, by pominięcie przy czynieniu ustaleń dowodu z zeznań A. M. (1) miało wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Ad c) Po pierwsze Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni aprobuje ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, że uprawnienie do przeprowadzania dowodów z urzędu (art. 167 k.p.k.) w zestawieniu z ciężącym na przewodniczącym obowiązkiem baczenia, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy (art. 366 § 1 k.p.k.) w żadnej mierze nie oznacza obowiązku przeprowadzania wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 maja 2018 r., II AKa 158/18). Również ugruntowany jest w orzecznictwie jednolity pogląd, że przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa, na gruncie przepisów art. 192 § 2 k.p.k., warunkowane jest ujawnieniem się wątpliwości co do stanu psychicznego świadka oraz ewentualnych zakłóceń jego czynności psychicznych, które miałyby znaczenie dla wiarygodności

tego dowodu. Wątpliwości te muszą być rzeczywiste i wynikać z konkretnych faktów. Nie stanowi ich natomiast przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. To bowiem organ procesowy sąd i prokurator podejmują, w tym względzie, decyzję w oparciu o analizowany przepis, po powzięciu omówionych wątpliwości. (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., IV KK 148/17). Nie jest w żaden sposób podstawą do powzięcia owych wątpliwości przedstawiona przez skarżącego obrońcę argumentacja, że takie wątpliwości Sąd winien powziąć z uwagi na aparycję świadka, zachowanie, sposób wypowiedzi oraz udzielane przez świadka pytania oraz fakt, że świadek podał iż „od jakiegoś czasu jest on być może osobą uzależnioną od alkoholu”.

Ad d) Zarzut polemiczny, bo sprowadza się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu na ocenę zebranego materiału dowodowego.. Ocena dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonej A. G., wyjaśnień oskarżonego D. C. (1), zeznań świadków M. B. (2), A. S. (2), M. T. oraz K. G. dokonana przez Sąd meriti nie budzi wątpliwości w zakresie jej racjonalności, jak i zgodności ze wskazaniem doświadczenia życiowego.

Przeciwnie, przyjęcie jako wiarygodne wyjaśnień oskarżonej A. G. oraz lakonicznych zeznań świadków co do których odwołuje się w apelacji obrońca raziłoby brakiem krytycyzmu i naiwnością. Odnośnie oceny w/wymienionych w apelacji dowodów aktualne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego zajęte w części związanej z apelacją wniesioną przez obrońcę oskarżonego D. C. (1) – i jej ponowne powtarzanie jest zbędne, bo narracja obrońcy oskarżonej A. G. nic w tej kwestii nie zmienia. Kontrola odwoławcza nie wykazała także, by Sąd meriti wyprowadził nietrafne wnioski na podstawie zeznań świadków M. Ł., W. S. czy G. S.. Sąd Okręgowy ocenił zgromadzone w sprawie dowody we wzajemnym ze sobą powiązaniu i każdy przeprowadzony dowód traktował jako część większej całości.

Ad. e) w świetle obowiązującego art. 424§1 k.p.k. uzasadnienie wyroku powinno być zwięzłe. Kontrola instancyjna nie polega wyłącznie na analizie uzasadnienia wyroku, ale na analizie czynności procesowych dokonywanych przez Sąd i treści przeprowadzonych dowodów w kontekście stawianych orzeczeniu zarzutów. Nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu I -instancji brak jest koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione,

na jakich w poszczególnym zakresie oparł się dowodach, z jakich nie uznał dowodów przeciwnych, czy też że w sposób globalny odniósł się do części dowodów, w tym do zeznań świadka A. M. (1). W niniejszej sprawie uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego dotyczy wielu oskarżonych i kilkudziesięciu czynów oraz liczy prawie 160 stron, na których w sposób mozolny i systematyczny Sąd I instancji odnosił się do poszczególnych czynów oraz oceniał dowody będące podstawą wydanego w sprawie wyroku. Przypomnieć godzi się także, że uzasadnienie wyroku, niezależnie nawet od ewentualnych jego wad, będących skutkiem naruszenia art. 424 § 1 i 2 k.p.k., nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, po wydaniu którego jest sporządzane. Już z tego powodu, jego wadliwości nie powinny być powodem uchylenia wyroku – wobec jednoznacznego brzmienia art. 455a k.p.k.

Ad f) Istotnie uprzedzając o zmianie kwalifikacji prawnej Sąd I instancji nie uprzedził w odniesieniu do oskarżonej A. G. o możliwości zastosowania kwalifikacji prawnej z art. 91§1 k.p.k. (vide k. 8436, t. 80). W świetle jednak aktualnie obowiązujących przepisów – z uwagi na treść art. 437 § 2 zdanie drugie w jego brzmieniu obowiązującym od 1.07.2015 r. - uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na

nowo przewodu w całości. Nowe brzmienie tego przepisu łączy się z przyjęciem koncepcji szerszego merytorycznego orzekania przez sąd odwoławczy. W konsekwencji należy uznać, że naruszenie art. 399 § 1 nie stanowi podstawy uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Uchybienie to może zostać konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego przez przedstawienie w apelacji lub na rozprawie apelacyjnej stanowiska skarżącego (vide Dariusz Świecki, Komentarz aktualizowany do art. 399 Kodeksu postępowania karnego).

Lp.	Zarzut	
II.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający istotny wpływ na treść wyroku, który polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżona A. G. dopuściła się zarzuconych jej czynów, a w szczególności błędne ustalenie, że działała ona z zamiarem bezpośrednim i z pełną świadomością wszystkich ich etapów, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego obrońcę i omówionych w punktach 3.6.I. niniejszego uzasadnienia - za oczywiste bezprzedmiotowy należy		

uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.		
	Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonej A. G. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) – brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego. Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec nie braku zaistnienia warunków wskazanych w art. 437§2 k.p.k., zdanie drugie.		

7.	Apelacja obrońcy oskarżonego K. P.	
Lp.	Zarzut	
I.	Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania w postaci: Art. 170§1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 391§1 k.p.k. poprzez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania świadka R. N. (3) na rozprawie oraz oparcie ustaleń faktycznych na ujawnionych w trybie art. 391§1 k.p.k. kopii/ wydruku z faksu przesłuchania R. N. (3) w innym postępowaniu, doręczonego do Sądu i odczytanego na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku co miało wpływ na wynik sprawy, w postaci odebrania oskarżonemu i jego obrońcy możliwości zadawania pytań istotnemu świadkowi co do okoliczności kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy wobec oskarżonego, tj. zawarcia umowy o kredyt w S. C. Bank, rozmów i ustaleń przy zawieraniu tej umowy, ustaleń co do przeznaczenia przedmiotu kredytu, a to w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady bezpośredniości procesu karnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych w postaci uznania, że zachowanie oskarżonego wprowadziło pośredników kredytowych pokrzywdzonego w błąd co do faktycznego przeznaczenia przedmiotu kredytu oraz błędnego uznania, iż w dniu zawarcia umowy kredytu oskarżony działał z zamiarem przeznaczenia samochodu na jego najem, a nie na cele przewozu osób i tym samym przyjęcia, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym i obejmował zamiarem zamianę przeznaczenia samochodu po zaciągnięciu zobowiązania kredytowego, jak i warunków jego spłaty i osoby odpowiedzialnej za spłatę.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut chybiony.

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd odwoławczy wykazała, że Sąd Okręgowy przeprowadził należycie postępowanie dowodowe i trafnie ocenił zgromadzony w jego toku materiał dowodowy. Zakres postępowania dowodowego nie budzi zastrzeżeń. Dopuszczone i przeprowadzone zostały te dowody, które mogły przyczynić się do wyjaśnienia sprawy. W odniesieniu do zaproponowanego przez obrońcę oskarżonego K. P. dowodu z zeznań świadka R. N. (3) słusznie uznano natomiast, że zachodzą podstawy do jego oddalenia. W sytuacji, gdy wymieniony świadek przebywała poza granicami kraju – prawidłowe było również ujawnienie wcześniej składanych zeznań w sprawie przez świadka R. N. (3) w trybie art. 391§1 k.p.k.

W pierwszym rzędzie podkreślenia wymaga, że dowód odtworzony w trybie art. 391§1 k.p.k. ma status procesowy pełnoprawnego dowodu – o czym przekonuje jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Powyższe stoi także w zgodzie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (tak przykładowo: Decyzja Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 marca 2019 r., (...), (...) v. UKRAINA). Powołany przepis z woli ustawodawcy, jako przepis przewidujący wyjątki od zasady bezpośredniości, formułuje samoistną przesłankę zezwalającą na odczytanie zeznań świadka, jaką jest jego przebywanie za granicą. Nie precyzuje on przy tym, jakiego rodzaju ma to być pobyt. Przeszkoda ta powinna być realna, dość trwale istniejąca, rzeczywiście

uniemożliwiająca przybycie świadka i jego bezpośrednie przesłuchanie przed sądem. Przy spełnieniu tych przesłanek możliwe jest odczytanie zeznań świadka bez względu na ich wagę dla postępowania, nawet bez zgody stron (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 2014 r., II KK 204/14, OSNKW 2015, z. 1, poz. 6).

Wniesiona apelacji obrońcy nie zawiera treści, które w sposób rzeczowy wykazałyby, iż powyższe uwarunkowania w sprawie nie zostały spełnione, tj. by nie istniała realna i trwale istniejąca przeszkoda do bezpośredniego przesłuchania R. N. (3).

Obrońca kontestując powyższy tryb procedowania zarzucił także, że Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne na ujawnionych zeznaniach świadka R. N. (3) na ujawnionym w trybie art.391§1 k.p.k. „kopii/ wydruku z faksu” złożonych w innym postępowaniu. W pierwszym rzędzie podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd, że „Choć w przepisie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. mowa jest o odczytywaniu protokołów poprzednio złożonych przez świadka zeznań oraz wyjaśnień w charakterze podejrzanego, to jednak nie oznacza to, iż o naruszeniu tego przepisu może być mowa już wówczas, gdy odczytana zostanie kserokopia protokołu zeznań lub wyjaśnień (...) Istotne bowiem jest, aby zeznania i wyjaśnienia zostały odczytane in extenso, a więc w kształcie, w jakim zostały złożone podczas uprzedniego przesłuchania, a następnie utrwalone w protokole.” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 października 2018 r., II AKa 173/18). W realiach niniejszej sprawy

kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd odwoławczy nie wykazała ani tego, by w jakimkolwiek zakresie zarzut obrońcy tak sformułowany znalazł potwierdzenie. Dołączone do akt niniejszego postępowania poświadczone za zgodność protokoły zeznań świadka R. N. (3) ze sprawy 5 Ds. 59/14 Prokuratury okręgowej w Radomiu nie tylko były w dyspozycji Sądu Okręgowego, ale dodatkowo zostały dla weryfikacji dołączone przez Sąd odwoławczy i nie wykazują żadnych niezgodności z kopiami, do których odwołuje się skarżący. (vide k. 8718, 8721 z t. 82 oraz t. 87).

Wskazać także należy, że obrońca oskarżonego wnosząc apelację ponowił w skardze odwoławczej wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. N. (3) „na okoliczność procedury zawierania umowy kredytu z oskarżonym K. P., ustaleń dokonywanych przy zawieraniu umowy kredytu w tym przeznaczenia samochodu będącego przedmiotem kredytu oraz warunków płatności zobowiązania kredytowego”- niemniej na rozprawie w dniu 10 lutego 2021 r. powyższy wniosek został oddalony przez Sąd Apelacyjny bowiem:

- fakt udziału R. N. w procedurze podpisywania umowy przez K. P., a także ustalenia dokonywane przy zawieraniu tego kredytu oraz warunki płatności zobowiązania kredytowego wprost wynikają z zapisów umowy – a zatem w tej części w części okoliczności wskazywane w tezie dowodowej zostały udowodnione zgodnie z twierdzeniem wnioskującego, w pozostałej zaś przesłuchanie R. N. (3) jest nieprzydatne do stwierdzenia powyższych okoliczności – w szczególności

odnośnie przeznaczenia samochodu będącego przedmiotem kredytu ustalenia w sprawie; ewentualne wypowiedzi oskarżonego w tym zakresie kierowane do R. N. (3) nie mają w świetle zapisów umowy kredytowej znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy; zwrócić uwagę należy, iż w tym zakresie czynione były przez Sąd I instancji ustalenia w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie, zaś dotychczasowe zeznania świadka R. N. (3) wskazują, iż okoliczności odnośnie powyższych kwestii nie pamięta, a zatem wniosek w ewidentny sposób zmierza do przedłużenia postępowania.

W efekcie przeprowadzonej kontroli odwoławczej stwierdzić stanowczo należy, że nie popełnił Sąd Okręgowy błędu ani na etapie dokonywania ustaleń faktycznych, ani na poprzedzającym to etapie oceny wiarygodności zgromadzonych dowodów – w szczególności kontestowanych przez obrońcę zeznań świadka R. N. (3) (vide str.32-34 oraz 146 - 148 uzasadnienia).

W pełni podzielić należy końcową ocenę Sądu meriti, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał sprawstwo tak oskarżonego K. P., jak i współdziałającego z nim M. J. (1) co do tego kto faktycznie będzie dysponował samochodem marki H. (...) oraz płacił raty. W tym zakresie dość odesłać do zapisów umowy zawartej przez oskarżonego z S. C. Bank (k. 6854 i nast., t.35) i zapisów §2 pkt 6, z których wprost wynika, że zabezpieczeniem zawartej umowy jest przewłaszczenie pojazdu będącego jej przedmiotem, zaś z § 6 umowy przewłaszczenia wynika zobowiązanie przewłaszczającego do tego, że bez zgody banku nie będzie

rozporządzał ani nie odda pojazdu w użytkowanie osobie trzeciej (vide k. 6857 i nast., t. 35).

Nie budzi także żadnych wątpliwości, że zgromadzone w sprawie dowody jednoznacznie wskazują, iż oskarżony K. P. dopuszczając się czynu z art. 286 § 1 k.k. obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chciał wypełnienia tych znamion. Nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznając się do winy wyjaśnił, że już po zawarciu umowy „Jeździłem tym samochodem dość krótko, miałem przekształcić go na taksówkę, ale J. zaproponowała mi, że ma znajomego, który ma wypożyczalnię i poszukuje właśnie takiego samochodu. Miało być tak, że jak ten pojazd wypożyczę to rata kredytu będzie spłacana przez wypożyczalnię a dodatkowo dostanę pieniądze. Wtedy spotkałem się z M. J. (1)” (vide k. 7903 i nast.).

Powyższe wyjaśnienie stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka M. M., która podała, że jeszcze w czasie załatwiania formalności K. P. pytał ją czy nie zna kogoś komu mógłby wynająć auto, bo był niezdecydowany czy będzie nim jeździł „na taksówce” i dlatego chciał „podnająć auto”, dlatego też dała mu kontakt do J. (vide k. 4922-4923, t. 25). Jak ustalił prawidłowo Sąd I instancji – bo w oparciu o dokumentację bankową – oskarżony złożył wniosek o przyznanie pożyczki w dniu 29 września 2011 r. (k. 6859) Równocześnie z dowodów zgromadzonych w aktach sprawy

wynika, iż będąca przedmiotem zawartej w dniu 16 grudnia 2011 r. umowy pożyczki z S. C. Bank na zakup samochodu - H. została wynajęta przez C. M. już w dniu 21.12.2011 r. (vide k. 4925), niemniej projekt umowy najmu samochodu Nr (...) z (...) Sp z o.o. reprezentowanym przez M. J. (1) – wskazuje okres najmu już od dnia 05.09.2011 r. – 05.03.2012 r. Powyższe dowodzi jednoznacznie – a z tym nie chce pogodzić się skarżący obrońca – że w dniu zawarcia umowy oskarżony K. P. miał pełną świadomość, że nie wywiąże się z warunków umowy bowiem jego zamiarem było przeznaczenie auta na wynajem.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek skarżącego obrońcy oskarżonego bezpodstawny wobec bezzasadności podniesionego zarzutu apelacyjnego.

Formułując pod adresem Sądu I instancji zarzut obrazy prawa procesowego obrońca oskarżonego podjął w istocie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną materiału dowodowego i poczynionymi na tej podstawie ustaleniami faktycznymi, starając się przeforsować swoją odmienną ocenę w tym zakresie.

8.	Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A.	
Lp.	Zarzut	
I.	<p>W części dotyczącej orzeczonego obowiązku naprawienia szkody tj. pkt 36 zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego M. J. (1):</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu w postaci Wydruku z systemu bankowego z dnia 13.08.2018 r. polegającą na błędnym ustaleniu wysokości poniesionej szkody przez Bank (...) S.A., co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego istotny wpływ na jego treść, polegającego na błędnym przyjęciu przez Sąd, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że szkoda poniesiona w wyniku popełnionego przez oskarżonego przestępstwa wyniosła kwotę 57.686,72 zł a nie kwotę 55.859,98 zł co skutkowało orzeczeniem na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w zaniżonej wysokości</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rację ma skarżący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A., iż Sąd meriti nieprawidłowo określił uprawnionego na rzecz którego obowiązek naprawienia szkody został zasądzony w punkcie 36 wyroku. Dla porządku		

wskazać należy, że Sąd I instancji dostrzegając swój błąd w uzasadnieniu wyroku przyznał lojalnie o powyższym uchybieniu (vide str. 141 uzasadnienia). Nie ma ono jednak tego rodzaju wagi, by podlegało usunięciu w trybie sprostowania jako oczywista omyłka pisarska.

Zastosowanie rozwiązania z art. 105 k.p.k. możliwe jest jedynie w pewnych szczególnych sytuacjach, gdy istnienie oczywistej omyłki rzuca się w oczy i nie odnosi się ona do zagadnień doniosłych (winy i kary), a jej skorygowanie nie wiąże się z naruszeniem czyichkolwiek rzeczywistych i słusznym interesów. (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 r., III KK 403/19). Tym samym skoro nieprawidłowo wskazano podmiot uprawniony, na rzecz którego orzeczono w wyroku obowiązek naprawienia szkody – nie jest możliwe zastosowanie trybu z art. 105 k.p.k., bowiem powyższe nie ma charakteru wyłącznie technicznego i ingerowałoby w merytoryczną treść wyroku naruszając rzeczywiste interesy błędnie wskazanego w wyroku podmiotu uprawnionego.

Nie znajdują natomiast podstaw do uznania za zasadne argumenty przedstawione przez skarżącego odnośnie nieprawidłowości kwoty zasądzzonego odszkodowania. Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd I instancji prawidłowo ocenił pismo pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z dnia 15 marca 2018 roku (vide k. 8488, t. 81) i uznał, że brak jest podstaw do zasądzenia pełnej kwoty w nim wskazanej, tj. 106.707,95 zł. Prawidłowe jest uznanie Sądu meriti, że w ramach art. 46§1 k.k. obowiązującego

<p>w dacie popełnienia czynu będącego podstawą zgłoszonego przez pokrzywdzonego żądania naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem – możliwe jest zasądzenie kwoty równoważnej niespłaconemu kapitałowi co stanowi rozmiar rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez odsetek – bo te wynikają wyłącznie z opóźnienia z jej naprawienia, a to z kolei jest elementem wynikłym z następstw czynu sprawcy.</p>		
	<p>Wniosek</p>	
<p>1) o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zmianę wysokości kwoty orzeczonej w ramach wymierzonego na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w pkt 36 zaskarżonego wyroku i orzeczenie go w prawidłowej wysokości, tj. w kwocie 57686,72 zł;</p> <p>2) na podstawie art. 105§1 k.p.k. o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej znajdującej się w pkt 36 zaskarżonego wyroku poprzez wpisanie w miejsce (...), Banku (...) S.A., na rzecz którego winien zostać orzeczony obowiązek naprawienia szkody w tym zakresie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1) Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zmianę wysokości kwoty orzeczonej w ramach wymierzonego na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w pkt 36 zaskarżonego wyroku i orzeczenie go w prawidłowej wysokości, tj. w</p>		

kwocie 57686,72 zł – w świetle pisma uprawnionego z dnia 15 marca 2018 roku (vide k. 8488, t. 81) bezpodstawny;

2) Zarzut związany z nieprawidłowym wskazaniem w pkt 36 zaskarżonego wyroku podmiotu uprawnionego na rzecz którego orzeczono obowiązek naprawienia szkody – skutkowałam stosowną zmianą wyroku w zaskarżonej części.

9.	Apelacja prokuratora	
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 270§1 k.k. w zakresie czynu z pkt V wyroku, poprzez zaniechanie przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. J. (1) również z tego przepisu w pkt 5 wyroku, podczas gdy podpisanie się przez oskarżonego imieniem i nazwiskiem innej osoby na zaświadczeniu o zatrudnieniu i wysokości osiągniętych przez P. S. dochodów, w celu użycia tego dokumentu jak autentycznego, wyczerpuje znamiona art. 270§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zasadnie podniósł prokurator, że podstawa skazania oskarżonego M. J. (1) w zakresie czynu przypisanego za czyn V przypisany w punkcie 5 wyroku winna zostać uzupełniona o art. 270§1 k.k.</p> <p>W świetle prawidłowych ustaleń Sądu I instancji (uzasadnienie str.6-7) ustalenie o podrobieniu</p>		

<p>przez M. J. (1) zaświadczenia z dnia 14 czerwca 2010 r. o zatrudnieniu P. S. jest stanowcze i znajduje oparcie w zgromadzonych w sprawie dowodach.</p> <p>Sąd okręgowy dostrzegł nieprawidłowość przyjętej co do tego czynu kwalifikacji prawnej - odnośnie braku wskazania w podstawie prawnej skazania art. 270§1 k.k.- lojalnie przyznał to w pisemnych motywach wyroku (vide uzasadnienie str.133).</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>II.</p>	<p>Mająca wpływ na treść wyroku obraza prawa karnego procesowego w zakresie pkt 6 wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k., polegająca na bezzasadnym przyjęciu, iż przedłożone w związku z ubieganiem się przez N. J. (2) o leasing dokumenty podpisane przez M. J. (1) imieniem i nazwiskiem S. S. (5) są tożsame z dokumentami przedłożonymi w związku z ubieganiem się o kredyt w kwocie 1.878.000 zł wobec czego nie można M. J. (1) skazać drugi raz za ten sam czyn, podczas gdy Sąd nie wykazał na jakiej podstawie przyjął, że są to tożsame dokumenty, jak również nie podjął działań zmierzających do ustalenia lub zaprzeczenia tej tezie przyjmując, iż nie jest to wykluczone, dowolnie rozstrzygając tę okoliczność na korzyść oskarżonego, co doprowadziło do uniewinnienia M. J. (1) z dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Trafnie zarzucił skarżący prokurator, iż nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu meriti, iż nie ma dostatecznych podstaw do przypisania oskarżonemu M. J. (1) czynu zarzuczonego w punkcie VI aktu oskarżenia.</p> <p>Zwrócić w pierwszym rzędzie należy uwagę, że czyn zarzucony oskarżonemu w pkt VI aktu oskarżenia – kwalifikowany przez oskarżyciela jako przestępstwa z art. 270§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. ma kilka płaszczyzn.</p> <p>Z opisu czynu zarzuczonego oskarżonemu M. J. (1) wynika, iż zarzucone mu działanie co do znamion art. 270§1 k.k. miało polegać na tym, że:</p> <p>oskarżony M. J. (1) podrobił dokumenty:</p> <p>- informację PIT -11 o dochodach w 2010 r. w sp. z o.o. (...) poprzez podpisanie się imieniem i nazwiskiem wystawcy tego dokumentu S. S. (5), w którym poświadczono zostało, że M. S. (4) był zatrudniony w Sp. z o.o. i osiągnął dochody w 2010 r. w kwocie 175000 zł- (vide k. 4401 -4402 – za okres 01-06-2010 do 31-12-2010; poświadczony za zgodność) Dokumenty do zarzutu XLII załącznik IA k. 85-86)</p> <p>a następnie posłużył się:</p> <p>1) tym dokumentem</p> <p>oraz</p>	

2) podrobioną informacją PIT -11 w (...), potwierdzającą zatrudnienie M. S. (2) w tej firmie (k. 4399-4400- poświadczona za zgodność; zatrudnienie za cały rok z dochodem (...),44, przychód 32000 zł - Załącznik 1A k. 54 dokumenty do zarzutu XLII)

oraz

3)poświadczająca nieprawdę deklaracją PIT -37 M. S. (2) o wysokości osiągniętego dochodu 2010 r. (vide k. 4396-4398 – kserokopia poświadczona za zgodność przez P. Z. – pracownik banku) Załącznik 1A k. 14-16 (dokumenty do zarzutu XLII)

przekazując te dokumenty M. S. (4) i polecając mu ich przedłożenie jako poręczycielowi w (...) w związku z ubieganiem się przez N. J. (2) o leasingi 10 samochodów marki K..

Tym samym – podkreślając złożoną konstrukcję zarzutu – nie można, jak to uczynił Sąd I instancji, przy ocenie zachowania oskarżonego ograniczyć się wyłącznie do tego, że dokumentacja jaka została złożona co do M. S. (2) w dokumentacji bankowej nie występuje w oryginale – i jest niewykluczone, że została złożona już wcześniej przy ubieganiu się o inny kredyt (vide uzasadnienie str. 141). Sąd I instancji zbagatelizował, że w chwili posłużenia się w/wym. dokumentacją w (...) okazywane były pracownikowi tego podmiotu oryginały dokumentów, które zostały następnie poświadczane przez niego za zgodność i wykorzystane w procedurze związanej z przyznaniem leasingu.

Znamiona czasownikowe przestępstwa określonego w § 1 art. 270 (zwanego fałszem materialnym dokumentu) wyrażono określeniami: „**podrabia**”, „**przerabia**”, ale także „**używa**”.

Zasadnie zarzucił tym samym skarżący, że za dowolne uznać należy twierdzenie Sądu I instancji, iż skoro niewykluczone jest, że przedłożone w związku z ubieganiem się przez N. J. (2) o leasingi samochodów K. dokumenty dotyczące M. S. (4) są tożsame z dokumentami przedłożonymi w banku w związku z ubieganiem się przez M. S. (4) o kredyt w kwocie 1.878.000 zł – to nie wypełnione zostały znamiona czynu z art. 270§1 k.k.

Sąd I instancji stwierdzając, że nie „mógł skazać oskarżonego M. J. (1) za czyn z art. 297§1 k.k.” – nie poczynił oceny prawnokarnej jego zachowania na gruncie art. 286§1 k.k., choć sam stwierdził enigmatycznie w uzasadnieniu, iż nie neguje „udziału M. J. (1) w tym zdarzeniu polegającym na nakłonieniu M. S. (2) do poręczenia kredytu”.

Lp.	Zarzut	
III.	Obraza przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 297§1 k.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, iż w zachowaniu oskarżonych M. J. (1) i T. P. (1) w zakresie czynów z pkt L i LIV, przypisanych im w pkt 29, 34 wyroku brak jest znamion występku z art. 297§1 k.k. w kumulacji z innymi przypisanymi im występkami, podczas gdy właściwa ocena ich zachowań prowadzi do wniosku, że przedłożenie podrobionych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>i nierzetelnych dokumentów w związku z ubieganiem się o udzielenie leasingów stanowi także przestępstwo z art. 297§1 k.k., co winno znaleźć odzwierciedlenie w przyjętej wobec nich kwalifikacji prawnej czynów również z tego przepisu.</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Brak podstaw do uznania zasadności zarzutu.</p> <p>Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje zapatrywanie prawne wyrażone przez Sąd I instancji, iż przedłożenie podrobionych i nierzetelnych dokumentów w związku z ubieganiem się o udzielenie leasingów nie wyczerpuje znamion czynu z art. 297§1 k.k.</p> <p>Z brzmienia art. 297 § 1 k.k. wynika, że mowa w nim o uzyskaniu środków pieniężnych, które mają stanowić formę wsparcia finansowego na określone w nim cele. Do takich z pewnością nie można zaliczyć leasingu. (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 kwietnia 2017 r., II AKa 10/17).</p>		
Lp.	Zarzut	
V.	<p>Obraza prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 46§1 k.k. polegająca na błędnym wskazaniu w pkt 36 wyroku, iż M. J. (1) zobowiązany jest do naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz (...) kwoty 55.859,98 zł podczas gdy podmiotem pokrzywdzonym przestępstwem przypisanym M. J. (1) w pkt 35 wyroku jest Bank (...)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	S.A. i na jego rzecz winien zostać orzeczony obowiązek naprawienia szkody.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na łączność przedmiotowego zarzutu z zarzutem sformułowanym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A. oraz w generalnej części tożsamość wymienionych zarzutów – aktualne jest stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w odpowiedzi na apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Banku (...) S.A. w punkcie 3.8 uzasadnienia.		
	Wniosek	
<p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego M. J. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 5 wyroku czynu opisanego w punkcie V wyczerpało znamiona występku z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;</p> <p>2. o uchylenie wyroku w pkt 6 i przekazanie czynu z pkt VI aktu oskarżenia dotyczącego M. J. (1) do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;</p> <p>3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 29 i 34 poprzez przyjęcie, że oskarżeni M. J. (1) i T. P. (1) w zakresie czynów z pkt L i LIV wyroku wyczerpali także znamiona występku z art. 297§1 k.k.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>4. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 36 poprzez wskazanie, iż na podstawie art. 46§1 k.k. M. J. (1) zobowiązany jest do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku (...) S.A. kwoty 55 859,98 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec potwierdzenia zasadności zarzutów z pkt 1, 2, 4 – wniosek prokuratora jest zasadny.</p> <p>Kontrola odwoławcza nie potwierdziła zasadności zarzutu z pkt 3.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>I. <i>Utrzymano w mocy wyrok: w zaskarżonej części wobec T. P. (1), M. S. (1), D. C. (1) oraz zaskarżony wyrok wobec B. R., A. G., – poza zmianami wskazanymi w pkt 5.2 uzasadnienia;</i></p> <p>II. <i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. J. (1) – poza zmianami wskazanymi w pkt. 5.2 uzasadnienia oraz poza uchYLENIEM zaskarżonego wyroku co</i></p>	

<p>do rozstrzygnięcia z pkt 6 wyroku (co do czynu zarzucanego w pkt VI aktu oskarżenia) i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>III. Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. P.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok - poza częścią, w której dokonano zmian- jest prawidłowy, ustalenia faktyczne bezsprzeczne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych w apelacjach obrońców oraz części zarzutów z apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>I. Zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. J. (1) w ten sposób, że:</p> <p>7) uchylono rozstrzygnięcia z punktów 56. i 57. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 58 wyroku;</p> <p>8) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:</p> <p>a) czynu przypisanego w punkcie 1. wyroku ustalono, że oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą w okresie od 1 grudnia 2010 r., zaś orzeczoną za ten czyn na podstawie art. 258§3 k.k. karę pozbawienia wolności obniżono do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>b) czynu przypisanego w punkcie 2. wyroku wyeliminowano ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;</p> <p>c) czynu przypisanego w punkcie 4. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;</p>	

d) czynu przypisanego w punkcie 5. wyroku ustalono, że został on popełniony w dniach 16 – 20 czerwca 2011 r., wartość kredytu jaki w wyniku przestępstwa usiłowano wyłudzić wynosiła 50.000 zł, a nadto jako podstawę prawną skazania wskazano art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z art. 65§1 k.k.

e) czynu przypisanego w punkcie 9. wyroku ustalono, iż został on popełniony we wrześniu 2011 r., zaś wartość pożyczki jaką w wyniku przestępstwa usiłowano wyłudzić wynosiła nie mniej niż 51.900 zł;

f) czynu przypisanego w punkcie 16. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

g) czynu przypisanego w punkcie 19. wyroku ustalono, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem była nie niższa niż 230. 753 zł;

h) czynu przypisanego w punkcie 20. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

i) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

j) czynu przypisanego w punkcie 42. wyroku ustalono, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosiła 4890 zł;

k) czynu przypisanego w punkcie 44. wyroku w opisie czynu wskazano, że podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu W. A. (1) potwierdzało osiągnięcie przez niego dochodu w wysokości 20.057,31 zł;

l) jako podstawę prawną orzeczonego w punkcie 32. wyroku obowiązku naprawienia szkody wskazano art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.;

j) odnośnie zasądzonego w punkcie 36. wyroku obowiązku naprawienia szkody wskazano, iż na podstawie art. 46§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. M. J. (1) zobowiązany jest do naprawienia szkody na rzecz Banku (...) S.A.;

9) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 5., 18., 22., 35., 42. oraz 44. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

10) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach od 7. do 14, 30., 33., 34. oraz 45 wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

11) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 2., 3., 17., od 23 do 25, 27, 28., 31., 38., 40., 41. oraz 43. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

12) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 15., 19., 29. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny

jedną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

13) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 1, 4., 16., 20., 21., 39. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 5), 6), 7), 8) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierzono wobec oskarżonego M. J. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięćset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

14) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 13 lutego 2018 r.;

X. *Zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego T. P. (1) w ten sposób, że:*

15) uchylono rozstrzygnięcia z punktów 60. i 61. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 62. wyroku;

16) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 29. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

b) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

c) czynu przypisanego w punkcie 47. wyroku jako podstawę prawną skazania przyjmuje art. 284§2 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i na tej podstawie wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) czynu przypisanego w punkcie 51. wyroku z jego opisu wyeliminowano ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zaś z podstawy prawnej skazania art. 65§1 k.k. i na podstawie art. 286§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

e) nałożonego na oskarżonego w punkcie 32. wyroku na podstawie art. 46§1 k.k. obowiązku częściowego naprawienia szkody przyjęto przepisy obowiązujące w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.;

17) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 8., 30., 33., 34., 47., 54. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

18) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 17., 31., 38., 40., 41., 49., 50., 52., 53. oraz 55. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

19) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 29., 39., 48., 51. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierzono wobec oskarżonego T. P. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

XI. Zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że:

1) uchylono rozstrzygnięcia z punktów 66. i 67. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 68. wyroku;

2) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 19. wyroku ustalono, iż kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem była nie niższa niż 230.753 zł, a na podstawie art. 294§1 k.k. i art. 33§2 k.k. za czyn ten wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

b) czynu przypisanego w punkcie 20. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

c) czynu przypisanego w punkcie 27. wyroku na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

d) czynu przypisanego w punkcie 39. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

e) czynu przypisanego w punkcie 65. wyroku na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

3) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 18., 22. oraz 23. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2

k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

4) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 24. i 28. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

5) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 19., 20., 21., 27., 39., 63., 64., 65. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierzono wobec oskarżonego M. S. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

XII. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej B. R. w ten sposób, że:

a) w opisie czynu przypisanego w punkcie 44. wyroku wskazano, iż podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu W. A. (1) potwierdzało osiąganie przez niego dochodu w wysokości 20057,31 zł;

XIII. zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego D. C. (1) w ten sposób, że:

7) uchylono rozstrzygnięcie z punktu 81. wyroku oraz co do kary łącznej z punktu 82. wyroku;

8) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do:

a) czynu przypisanego w punkcie 73. wyroku ustalono, iż okres przynależności oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej był od 10 maja 2011 r. do dnia 8

czerwca 2011 r. oraz od dnia 3 sierpnia 2011 r. do dnia 1 czerwca 2012 r.;

b) czynu przypisanego w punkcie 75. wyroku wyeliminowano ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a z podstawy prawnej skazania wyeliminowano art. 65§1 k.k.;

c) czynu przypisanego w punkcie 76. wyroku wyeliminowano ustalenie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto z podstawy prawnej skazania wyeliminowano art. 65§1 k.k.;

d) czynu przypisanego w punkcie 78. wyroku na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

9) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 40., 41. oraz 42. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

10) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonemu w punktach 75., 76., 77 oraz 80. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. art. 91§1 k.k. i art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonemu za te czyny jedną karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

11) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc kary jednostkowe orzeczone za czyny przypisane w punktach 73., 78., 79. wyroku oraz kary orzeczone w punktach 4) i 5) niniejszego wyroku za ciągi przestępstw wymierzono wobec oskarżonego D. C. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek

dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

12) na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 01.10.2015 r. do dnia 02.10.2015 r.;

XIV. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej A. G. w ten sposób, że:

13) uchylono rozstrzygnięcia z punktów 84. i 85. wyroku;

14) przyjmując za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 80. wyroku na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzono oskarżonej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

15) przyjmując, iż czyny przypisane oskarżonej w punktach 40. oraz 55. wyroku zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw na podstawie art. 91§1 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzono oskarżonej za te czyny jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

16) na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. łącząc karę jednostkową orzeczoną za czyn przypisany w punkcie 80. wyroku oraz karę orzeczoną w punkcie 4) niniejszego wyroku za ciąg przestępstw wymierzono wobec oskarżonej A. G. karę łączną 1 (jednego) roku 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

17) na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. oraz art. 73§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby lat 3

(trzech), oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

Zwięźle o powodach zmiany

- W pierwszym rzędzie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie przepisów obowiązujących w dacie czynów przypisanych oskarżonemu, że „Z brzmienia art. 91 § 1 k.k. wynika, iż każde z przestępstw należących do zbiegu musi wyczerpywać znamiona ustawowe tego samego typu czynu zabronionego. Inaczej rzecz ujmując, każdy z czynów pozostających w ciągu wypełnia znamiona przestępstwa (ewentualnie kumulatywnie znamiona wielu przestępstw) tego samego typu. W konsekwencji judykatura przyjęła, że tożsamość kwalifikacji prawnej oznacza, iż nie składają się na ciąg przestępstwa kwalifikowane z różnych przepisów, w tym także z przepisów przewidujących podstawowe i kwalifikowane bądź uprzywilejowane typy czynów zabronionych” (vide przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2018 r., III KK 475/17). Powyższa zasada nie była w pełni respektowana przez Sąd I instancji – w efekcie doprowadziło powyższe do konieczności ustalenia prawidłowych ciągów z art. 91§1 k.k. Wiązało się to także z koniecznością orzeczenia kar jednostkowych za czyny, które wcześniej ujęte w ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k. – aktualnie w nich nie ujęte, stały się skazaniami jednostkowymi.
- Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie wykazała ponadto konieczność skorygowania czynów przypisanych oskarżonemu:
 - 1) M. J. (1) – w punktach 1, 2, 5, 9, 19, 42, 44 wyroku oraz co do rozstrzygnięć z pkt 32 i 36 wyroku – z przyczyn wskazanych w odpowiedzi na zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego w pkt 3.1.I apelacji oraz wskazanych w odpowiedzi na apelację prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego;
 - 2) T. P. (1) – w punkcie 51 oraz co do rozstrzygnięcia z pkt 32;
 - 3) M. S. (1) - w pkt 19,

4) B. R. – w pkt 44

5) D. C. (1) – w pkt 73, 75, 76

- Konieczność orzeczenia kar jednostkowych za czyny pozostałe poza nowo utworzonymi ciągami z art. 91§1 k.k. zaistniała wobec oskarżonych:

1) M. J. (1) – czyny z pkt 4, 14, 20, 39

2) T. P. (1) – czyny z pkt 29, 39, 47

3) M. S. (1) – czyny z pkt 20, 27, 39, 65

4) D. C. (1)- czyn z pkt 78

5) A. G. – czyn z pkt 80

- Orzekając wobec wskazanych powyżej oskarżonych o karach jednostkowych (co do czynów wskazanych powyżej) i karach łącznych Sąd Apelacyjny kierował się dyrektywami wymiaru kar z art. 53 k.k. oraz z art. 86§1 i 2 k.k., art. 91§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4§1 k.k.– bacząc przy tym, by zachowana wewnętrzna sprawiedliwość wyroku oraz zasada niepogarszania sytuacji oskarżonych (w sytuacji gdy nie była wniesiona apelacja na niekorzyść). Kontrola odwoławcza potwierdziła, że zgodnie z zarzutem z apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) – w zaskarżonym wyroku kara jednostkowa za czyn z 21 nie została objęta orzeczoną wobec tego oskarżonego karą łączną – aktualnie wobec konieczności orzeczenia nowej kary łącznej zarzut ten zdezaktualizował się o tyle, że kara za czyn 21 objęta została orzeczoną wobec M. S. (1) karą łączną.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	<i>uchylono zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. J. (1) co do rozstrzygnięcia z punktu 6. wyroku (co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VI aktu oskarżenia) i sprawę w tej części przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;</i>	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zasadność zarzutu prokuratora kwestionującego uniewinnienie w zakresie czynu VI (pkt 6 wyroku).		
<i>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<p>Uwzględniając rozważania Sądu Odwoławczego poczynione w toku rozpoznania apelacji prokuratora co do czynu VI (pkt 6 wyroku):</p> <p>– Sąd I instancji ponownie przeprowadzi postępowanie dowodowe na nowo w całości co do w/wym czynu;</p>		

<p>– respektując normy określone art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., 2 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. Sąd I instancji poczyni w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ustalenia co do okoliczności składających się na znamiona czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. .</p> <p>– mając na względzie konieczność skonfrontowania materiału dowodowego w postaci dowodów osobowych z dokumentacją bankową zabezpieczoną co do niniejszego czynu.</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>	

<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>VIII.</p> <p>IX.</p>	<p>- zasądzono od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w tym opłatę sądową w kwocie 300 zł;</p> <p>- zasądzono od oskarżonych M. J. (1), T. P. (1), M. S. (1), B. R., A. G. oraz D. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania za I i II instancję w częściach na nich przypadających – w tym tytułem opłaty od: M. J. (1) kwotę 3600 zł, T. P. (1) kwotę 1600 zł, od M. S. (1) kwotę 1200 zł, B. R. kwotę 700 zł, D. C. (1) kwotę 700 zł, A. G. kwotę 1100 złotych</p> <p>– zgodnie z treścią art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223. jednolity tekst z późn. zm.);</p>

7. **PODPIS**

Marzanna A. Piekarska – Drażek Dorota Tyrała Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	I		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. J. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	II		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. P. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	<i>III</i>		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	IV

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej B. R.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	V
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. C. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	VI	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	VII
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. P.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	VIII
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskrżyciela posiłkowego Bank (...) S.A.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	<i>IX</i>
Podmiot wnoszący apelację	<i>Prokurator</i>
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<i>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K 143/16</i>
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>	

# na korzyść # na niekorzyść – co do oskarżonych M. J. (1) i T. P. (1)	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana